

Kulturhumanisten

Håkan Lerwin

Kulturhumanisten

En berättelse i ord, ton och bild om jazzmusikern och humanisten Håkan Lewin's upplevelser med musik, från uppväxten i det lilla brukssamhället Avesta på 40-talet till idag.

Under Coronapandemin som spred sig som en löpeld i vårt samhälle och värld, då de flesta av oss musiker var hänvisade till att vandra mellan hemmet och övningsrummet, fick jag tid och inspiration att sammanställa minnen och upplevelser som skapar ett stycke jazzhistoria.

Jag hoppas att denna Coronatid inför framtiden har visat behovet av kulturella "live upplevelser", aldrig kan ersättas med ett knapptryck hemma i soffan.

Musiken i denna berättelse har jag valt, med tanke på att sätta det spontana uttrycket i centrum. Detta i kontrast till många av dagens perfektionistiska musikproduktioner.

Du som läser denna berättelse, kommer även att kunna följa en fortsättning som jag hoppas skall finnas efter Covid 19's utrotning.

Göteborg den 1 mars 2021

Håkan Lewin

(För att följa musikinslagen Ctrl-klicka på länkarna.)

Barndomen och uppväxten i det lilla brukssamhället Avesta.

Bruksorten Avesta där jag är född och uppväxt var, liksom de flesta bruksorter i Sverige såsom Borlänge, Ludvika och Sandviken, en mycket aktiv musikstad.

Avesta Jernverk (världsledande producent av rostfritt stål) sponsrade hela kulturlivet i staden. Där fanns en av Sveriges bästa amatörmusikkårer, symfonietta, musikskola samt ett antal orkestrar som spelade dans- och underhållningsmusik.

Jag blev frapperad av det här med musik i väldigt tidiga år.

Vi hade faktiskt en lek som barn, inspirerad av Avesta Jernverks musikkår, som vi kallade för ”tamtara”. Leken gick ut på att vi lånade eller smygtog kastruller eller kastrullock från köken i hemmen där vi bodde, ställde sedan upp på gatan och marscherade vilt bankande på dessa kastruller och lock.

Jag har fortfarande starka minnen från när jag stod och höll mamma och pappa i handen och väntade på att musikkåren och fackeltåget skulle gå från valborgsmässofirandet på Holmen till Folkets Park som i Avesta hade säsongspremiär sista april varje år. (Folkets Park var ett centrum för nöjeslivet och fanns i varje större samhälle runt om i Sverige. Folkets Park grundades i slutet av 1800-talet av arbetarrörelsen). När orkestern var mitt framför mig där jag stod, var kraften från musiken så stark att jag darrade i hela kroppen av välbehag.

De kalla vindarna fick många att fälla upp kragen den apriltvällen. Tålmodigt och med stor förväntan inombords stod en liten pojke mellan sina båda föräldrar och kramade deras händer. Alla sinnen var spetsade i ett försök att upptäcka det förestående. Men även i sin starkaste ansträngning såg han bara olika nyanser av mörker.

Men så plötsligt. Det dova ljudet från en bastrumma letade sig fram till pojkens öron. Han tittade upp på sina föräldrar för att se om ljudet hade nått dem också. Sedan kom bleckblåset. Nu började pojken även kunna se små, små eldar som dansade fram långt därborta i takt med musiken. De var äntligen på väg. Efter vad som hade känts som en evighet av väntan, var de äntligen på väg.

Fredrik Björhed (Citat från presentationen av Brewhouse Ballroom år 2019)

Min karriär inom ämnet musik började på Avesta musikskola.

Mitt önskemål var att börja spela trumpet, efter att jag hade hört, på vår lilla radio i köket, Louis Armstrong spela ”When the saints go marching in”. Det var nog säkert så, efter denna lyssnarupplevelse, att vägen mot jazzmusik redan var utstakad och klar.

Starten på min musikkarriär hade dock kunnat få ett snabbt slut på grund av följande incident: Musikskolan lånade ut instrument till sina elever kostnadsfritt, men tyvärr var alla trumpeter redan upptagna när det var min tur att välja. Mina föräldrar hade inte de ekonomiska förutsättningarna att köpa en trumpet till mig, så jag blev erbjuden att börja spela klarinett. Efter att jag motvilligt hade accepterat detta, blev jag kallad till ett introduktionsmöte med klarinettläraren. Innan vi fick våra klarinetter blev vi tillsagda att, i en rad sätta oss på stolar, titta upp i taket och gapa. Läraren gick därefter och inspekterade vår munhåla och tandställning, för att se om vi rent fysiskt, var lämpliga att kunna ha någon framtid som klarinettister.

Man kan säkert likna detta förfaringssätt vid en hästauktion, syftet var ju naturligtvis ett annat.

Efter att jag blivit godkänd fysiskt, ställde jag frågan: ”Är det svårt att byta eller kombinera klarinett med saxofon”? Denna fråga föranledde läraren att ställa motfrågan: ”Vill du börja på musikskolan eller inte”? Naturligtvis ville jag börja i musikskolan, så skamsen över min fråga vandrade jag hem med en klarinett under armen. Nu var det dags att börja öva!

Övandet bestod till största delen av att spela skalor och etyder, som jag tilldelades under en lektionstid i veckan av Ingvar Hansson, en ny klarinettlärare som hade flyttat till stan. Jag hade inga problem med att öva. Av någon anledning blev dessa skalor och etyder det viktigaste i mitt liv. Efter några år hade min färdighet som klarinettist kommit till en nivå, att jag blev tillfrågad om att börja i musikskolans blåsorkester.

Orkestern blev efter en tid så pass bra, att den fick en förfrågan om att marschera i täten på arbetarrörelsens första majdemonstration, i en liten ort utanför Avesta som heter Horndal. Jag fick äran att vid detta tillfälle som ”tamburmajor” leda orkestern. Efter några lektioner av Avesta Jernverks Musikkårs tamburmajor, var jag redo för uppgiften. Min mamma sydde en uniform, samt inhandlade ett par vita handskar till mig.

Stilig och stolt ställde jag upp orkestern efter fanbärarna i Horndal. Som tamburmajor med vita handskar, skulle man snurra staven mellan fingrarna på ett elegant sätt, när den skulle upp för att visa de olika tecknen, som informerade orkestern om vad som skulle hända. Efter några hundra meters marscherande hade jag börjat snurra staven, som i den ena änden hade en ganska tung förgylld kula, för att göra ett tecken till orkestern. De glatta handskarna gjorde att staven slant ur min hand, for in bland publiken och kulan träffade en, efter valborgsmässofirandet ganska trött, familjefar i huvudet. Jag fick snabbt som ögat försöka hämta staven framför den stora rasande mannen, som förmodligen var på väg att slå ner mig. Jag blev fruktansvärt rädd, men hade turen att en annan man stoppade honom. Jag kommer ihåg att han skrek ”skall du slå ihjäl mig din jävel”. Ett trauma som förföljde mig i några år så fort jag närmade mig Horndal.

**Avesta Musikskolas Blåsorkester i mitten av 50-talet,
med ledaren Arne Nordfeldt.**

Min klarinettlärare hade ingenting emot instrumentet saxofon. Han var anställd av Avesta Jernverk som klarinet- tist i musikkåren och symfoniettan samt att förstärka musiklivet i Avesta, men spelade själv tenorsaxofon i en dansorkester vid sidan av detta.

Jag lyckades få tag på en gammal begagnad tenorsaxofon, som jag själv renoverade efter bästa förmåga till spelbart skick.

Jag och några kompisar startade ett litet ung- domsband och började spela dansmusik på nykterhetsrörelsens (IOGT och NTO) loka- ler, runt om i Södra Dalarna. Nykterhetsrö- relsen var mycket aktiv vid den här tidpunk- ten, i alla fall i Avesta med omnejd. Vi spe- lade mycket rockmusik, Bill Haley & His Comets var mycket populär med sin "Rock around the Clock", "See You Later Alliga- tor" m.fl. Vi försökte oss även på låtar som Miles Davis "Walkin'", "When the Saints go marching in" samt naturligtvis dåvarande svenska populära låtar. Publiken gillade oss, så vi fick spela ganska ofta. Vi höll dock inte måttet så att Folkets Park engagerade oss.

Klarinettist i Avesta Jernverks Musikkår samt saxofonist som dansmusiker.

I slutet av 50-talet hade mina färdigheter i att hantera en klarinett och en saxofon nått en nivå, att jag fick förfrågan om att spela i både Avesta Jernverks Musikkår och i den bästa dansorkestern i

Avesta Jernverks Musikkår 1950-tal.

Avesta.

Att få börja spela i klarinettsektionen med musikkåren var stort för en ung musikanter i Avesta.

Kåren bestod till största delen av professionella musiker som Järnverket hade anställt.

Järnverket anställde även professionella dirigenter och musikaliska ledare bl.a. Egon Kärrman, som var en rikskändis genom sina program på Sveriges Radio.

Vid min första repetition stod Egon Kärrman framför orkestern. Jag kommer ihåg att jag var så nervös att jag darrade i hela kroppen och det var inte många toner, som kom där dom skulle. Dirigenten Kärrman hade säkert noterat min sinnesstämning och lugnade mig med orden ”det här blir säkert bra med tiden unge man”.

Musikkåren spelade ofta konserter och marscherade i Avesta vid olika tillfällen, naturligtvis för att få järnverkets anställda att trivas och stanna på orten.

De största engagemangen orkestern hade, under tiden jag var medlem, var faktiskt i Göteborg. Vi blev transporterade ner till Göteborg och till Lindholmens varv, för att på dockan spela ett par marscher för de prominenta gästerna som fanns på plats, när något större fartyg skulle döpas och sjösättas. Anledningen var att Lindholmens varv och Avesta Jernverk hade samma ägare, nämligen Johnsonkoncernen. Senare i livet som jazzmusiker tror jag att marschmusiken och att marschera var en bra läroperiod. Framförallt förstärktes rytmkänslan.

Under 1950-och början av 1960-talet var Folkets Park mycket aktiva. Operetter, teatrar, andra underhållningsprogram samt dansorkestrar, det bästa som Sverige kunde erbjuda, turnerade och drog fulla hus på dessa ställen.

Ibland kom också internationella storheter på besök. I Avesta Folkets Park hörde jag Jay & Kai Quintet (trombonisterna J.J. Jonson och Kai Winding) med kanonkompet Tommy Flanagan piano, Wilbur Little bas och Rufus Jones trummor. I Hedemora Folkets Park hörde jag både Duke Ellingtons och Woody Hermans stora orkestrar. Orkestrarna spelade först en konsert från utomhusscenen och fortsatte sedan, efter en paus, att spela dansmusiken. I Borlänge

uppträdde bl.a. Count Basie och Duke Ellington, i Fagersta Quincy Jones Big Band. Gävle Folkets Park bjöd på Count Basie och Maynard Ferguson m.fl.

I slutet av 50-talet lyckades jag få ekonomiska förutsättningar att köpa en ny Selmer Mark VI tenorsaxofon. Lyckan var total!

Jag tillhörde nu Stig Ströms orkester, den bästa dansorkestern i Avesta och spelade tillsammans med min klarinettlärare, som också var medlem i orkestern.

Eftersom jag inte fyllt 15 år, som var åldersgränsen för att komma in i Folkets Park, fick jag lov att ha ett speciellt tillstånd som utfärdats av Svenska Musikerförbundet. Min klarinettlärare fick också lova att ta ansvar för mig, i annat fall hade mina föräldrar inte tillåtit mig att besöka dessa ställen. Vi spelade så gott som varje veckoslut i någon folkpark runt om i Mellansverige.

Stig Ströms orkester runt flygen i Avesta Folkets Park

Jag vikarierade också i

Rolf Hedéns orkester från den närliggande staden Borlänge, (som i början av 1960-talet bestod av 12 musiker). Båda dessa orkestrar spelade en dansant jazzmusik, med kompositioner av bl.a. Duke Ellington, Count Basie, uppblandat med svenska och internationella slagdängor.

Under den här perioden var musiken nära att ta över hela mitt liv. Jag blev uppmanad och hade själv tankar på att söka som volontär inom militärmusiken.

Mina föräldrar var helt emot ett sådant beslut, dom ville se sin son med en ingenjörsexamen. Min pappa hade tillbringat sitt liv i Avesta Jernverk sedan 14-års ålder och uppmanade mig ständigt med orden ”vad du än gör grabb läs, så du slipper gå som mig ett helt liv”. Så blev det, jag studerade och spelade dansmusik på helgerna.

Stig Ströms orkester upplöstes i slutet av 50-talet och jag fick en ordinarie plats i Rolf Hedéns orkester.

Under 60-talet förändrades dansmusiken i en riktning som inte gynnade oss och den musik vi ville spela. ”Dansbanden” och den musik dessa presenterade, tog över mer och mer.

Rolf Hedéns oktett på 60-talet

”Dansbanden” spelade en mycket publiktillvänd musik, som vi jazzdiggare verkligen hatade.

Detta innebar bl.a. att Hedéns orkester inte längre kunde spela med sin ordinarie orkester bestående av 12 musiker, utan fick lov att minimera storleken till en oktett och sedan ytterligare till septett.

För att vi skulle ha några engagemang över huvud taget, fick vi också lov att anpassa oss till ”dansbandens” musikutbud. Detta innebar att år 1968 hade orkestern endast 2 låtar på sin repertoar, som jag tyckte det var roligt

att spela. Det var 2 soul-låtar ”Papa’s got a brand new bag” och ”I hear a symphony”, i vilka det fanns utrymme för några takters improvisation.

Jag kommer ihåg spelningen som vi hade midsommardagen 1968 i den för midsommarfirande enormt populära Sammilsgropen i Leksand. Vi hade spelat ett antal danser och nästa dans på vår spellista var till min glädje dessa 2 låtar.

Strax före inräkningen, kommer det en ganska överförfriskad man fram till estraden och begär att vi skall spela ”Silvermåne över bergen” och ”Twilight time”. Dessa låtar var mycket populära, med tersskrivna saxofoner, alltså oerhört smörgt. Kapellmästaren gick, som jag i efterhand mycket väl har förstått, mannen till mötes. Detta blev dock, i stunden, för mycket för mig, varför jag i pausen i affekt sa upp min medverkan i orkestern.

År 1968 var för övrigt ett händelserikt år. Jag fick min ingenjörsexamen, samt började att spela med trombonisten och trumpetaren Kurre Järnberg i Gävle.

Kurre Järnbergs TBV Big Band i Gävle.

Kurre hade startat ett storband och behövde en tenorsaxofonist till saxsektionen.

Bandet gick under namnet ”Kurre Järnberg TBV Big Band”. TBV stod för Tjänstemännens Bildnings Verksamhet och var ett studieförbund, där bandet ingick som en studiecirkel. På så sätt kunde ett visst ekonomiskt bidrag erhållas, samtidigt som TBV sponsrade kulturlivet.

Kurre var framförallt en mycket skicklig trombonist och hade under ett antal år varit verksam musiker i USA. Han var även en duktig pedagog och visste exakt hur ett storband skulle låta. Under Kurrens ledning, uppnådde bandet på kort tid en mycket hög standard och en viss efterfrågan av orkestern för konsertverksamhet uppstod.

Efter ett tag slutade lead-saxofonisten och jag fick frågan, om jag var villig att byta från tenorsax till altsax och överta platsen som ledare av saxsektionen. Jag accepterade detta och hade turen att som medlem i Avesta Jernverks Musikkår, få låna en altsax från dem. Än en gång ett stort tack till Avesta Jernverk.

Jag pendlade de 100 kilometrarna mellan Avesta och Gävle en gång i veckan för repetitioner

och om bandet hade något framträdande, blev det vid flera tillfällen.

Bandet rönt mycket stor uppskattning vid en konsert på Sergelteatern i Stockholm, under Stockholms Jazzdag.

Efter den konserten började det diskuteras om att försöka få till en heltidsanställning för bandet. Gävle stad var villig att stå för halva kostnaden, under förutsättning att Statens kulturråd bekostade den andra halvan.

Vad som har berättats för mig, angående turerna runt beslutet i Statens kulturråd, skulle FSJ (Föreningen Sveriges Jazzmusiker) med skärpa ha motsatt sig ett sådant beslut, med motiveringen: Skall Sverige ha ett heltidsanställt storband, skall det finnas i Stockholm.

Hade det funnits någon lojalitet inom jazzmusikerskrået, hade Sverige haft sitt första heltidsanställda

storband 1970 i Gävle. Kurre Järnberg var mycket, mycket ledsen. FSJ kallades av dom flesta jazzmusiker i Sverige, som inte bodde och var verksamma i Stockholm för Föreningen Stockholms Jazzmusiker. Orkestern fortsatte dock att spela och medverkade i Sveriges Television (SVT) vid några tillfällen, samt besökte bl.a. Jazzfestivaler i Liege, Belgien och San Sebastian, Spanien.

Vid vissa repetitioner, när ordinarie musiker i bandet hade något förhinder, kom det musiker som ersättare. Bl.a. kom en tenorsaxofonist, som även var planeringschef på företaget Hiab Foco, vid några tillfällen ner från staden Hudiksvall. Han erbjöd mig en ingenjörstjänst på nämnda företag, under förutsättning att jag hjälpte dom att starta upp ett storband i Hudiksvall.

Ingenjör och fritidsmusiker i Hudiksvall.

Den andra februari 1970 flyttar jag till Hudiksvall, med den bestämda idén om att inte stanna länge än 6 månader. Jag tyckte det var för långt norrut i landet.

Att starta upp storbandet var inte så enkelt, det saknades musiker för att besätta alla sektioner, samt att mitt nya jobb tog ganska mycket tid. Jag hade ju också bandet i Gävle, som jag nu pendlade ca 130 kilometer till. Den största entusiasten, planeringschefen på Hiab Foco, flyttade ifrån staden, vilket sammantaget var spiken i kistan vad gäller Hudiksvalls Storband vid den tidpunkten.

Jag fick dock snabbt kontakter och vänner inom Hudiksvalls musikliv bl.a. pianisten och klaviaturspelaren Gösta Rundqvist.

Tillsammans med Gösta Rundqvist, Kenneth Backelin, en basist som hade flyttat till Hudiksvall från staden Säter i Dalarna och med ett förflutet i rockbandet "Flippers", Jan-Erik "Janken" Westin, trumslagaren i Kurre Järnbergs storband och bosatt i Hudiksvall, startades

Kurre Järnberg TBV Big Band "Kick of the Blues"

<https://youtu.be/51vZ6QxXGpA>

en kvartett. Vi spelade en gång i veckan, tillsammans med andra lokala grupper, på en pizzeria i Hudiksvall. Dessa musikkvällar kan man nog säga var föregångaren till Hudiksvalls Jazzklubb.

Det gick ganska bra för mig på företaget och vid den här tidpunkten hade jag idéer om att satsa på en karriär som ingenjör.

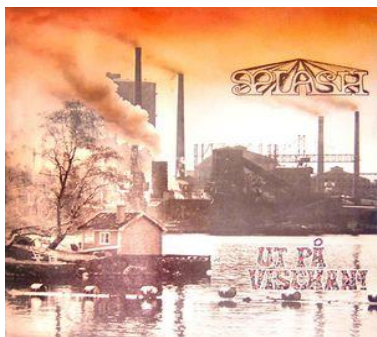
Vid samma tid flyttar även den från Borlänge bördige trumpetaren och arrangören Leif Halldén, efter avslutade studier på KMH (Kungliga Musikhögskolan) i Stockholm, upp till Söderhamn för att börja en tjänst som musiklärare.

Leif, Gösta, Janken och jag är grunden och början på musikgruppen Splash, som kommer att få stora framgångar.

Vi började att spela på dansbanor, men där fanns det inte någon acceptans för vår musik, man ansåg att vår musik inte var dansant. Vi inriktade oss på att bli ett konsertband och åkte ner till Liege i Belgien, samma festival som jag tidigare besökt med Kurre Järnbergs stora orkester. Man hade där startat en tävling för amatörorkestrar där vi deltog. Vi vann den tävlingen och fick stor publicitet framförallt på hemmaplan.

Vi spelade på olika festivaler i Sverige, var med i diverse TV-program samt fick ett skivkontrakt med dåvarande skivmärket Polydor. LP-skivan "Ut På Vischan" spelades in i Europa-films studio i Stockholm av den mycket skickliga ljudteknikern Gert Palmcrantz. Musiken på

**Splash LP "Ut på Vischan" år 1972
och låten "Smutsig Jord"**

<https://www.youtube.com/watch?v=XI7llzIYxwA&list=PLGkeRiGAYgasRCtdJPkufKCe4dQQCVNF9>

plattan var uteslutande komponerad av gruppens medlemmar, vi fick dock hjälp med texterna av den i Sverige mycket kände manusförfattaren och poeten Rune Lindström från Leksand. Splash existerade och hade flera firade LP-produktioner och samarbeten årtal efter att jag, Janken och Gösta lämnat orkestern.

Efter ett par år med Splash, slutade jag även i Kurre Järnbergs orkester.

Det blev lite för mycket med ingenjörsjobbet, och musiken. Jag fick problem

med magen och fick ligga på sjukhus i flera veckor, vilket jag tror berodde på en ganska stressad och ansvarsfull tillvaro på Hiab Foco. Efter denna varningssignal hade jag bara lite småspelningar på mindre grupper i Hudiksvall med omnejd att ombesörja.

Men det varade inte länge. Gugge Hedrénus med sitt Big Blues Band i Sockholm hade börjat höra av sig, när han behövde en vikarie för altsaxofonisterna Christer Boustedt och Wåge Finér.

Musikskolan i Hudiksvall hade anställt en träblåslärare, som hade lyckats starta upp Hudiksvalls storband på nytt.

Efter min sjukdomsperiod, fanns det någon form av beslut inom mig som sa: ”inga plåtbitar skall få ta livet av mig”. Produkterna som Hiab Foco producerade, bestod till största delen av just plåtbitar.

Nu spelade jag tenorsax i Hudiksvalls storband och körde för det mesta bil de 320 kilometrarna till Stockholm, för att vikariera påaltsax med Hedrénius. Bengt Lindfors, bror till Lill Lindfors, som var en mycket populär sångerska i Sverige, spelade gitarr i Hudiksvalls storband. Detta innebar att Lill ofta var gästsolist vid orkesterns konserter. Hennes popularitet gjorde att konserterna oftast var utsålda och fick mycket uppmärksamhet i massmedia. Bandet medverkade också vid några tillfällen i SVT, samt spelade en uppmärksammas konsert på Umeå Jazzfestival.

1975 blev jag tillfrågad om att vikariera för Gävlesaxofonisten ”Jojjen” Björklund, under en USA-turné med Gävle Storband. Vi flög från Arlanda till Minneapolis och besökte många ställen, bl.a. Chicago och Buffalo på vår väg ner till New York. I New York hade jag glädjen att en måndagskväll få lyssna till Thad Jones/Mel Lewis Big Band på jazzklubben Village Vanguard. I publiken satt även pianisten ”Sir” Roland Hanna, som blev uppbjuden att tillsammans med bandet, spela sin komposition A Child is Born i Thad Jones’ fantastiska arrangemang. Det var fantastiskt stämningsfullt och vackert. Efter några dagar i New York väntade flyget hem till Stockholm.

Nu hade musiken börjat ta kommando över mitt liv igen, jag kommer ihåg ett par episoder från kontoret på Hiab Foco: I samband med att jag utträttade mina behov på toaletten, passade jag ibland på att i mina tankar och förmodligen också ljudligt utöva lite musik. En dag efter ett sådant besök stod några av mina arbetskamrater och applåderade när jag öppnade dörren. Vid det tillfället började jag på allvar att fundera över om jag verkligen var på rätt plats i livet.

En dag när jag satt på mitt kontor, ringde telefonen och en kvinnoröst berättade att hon ringde från Sveriges Radio och att Radiojazzgruppen behövde en vikarie för Arne Domnérus, nästkommande vecka. Arne Domnérus ansågs som den absolut bästa altosaxofonisten i Sverige och var även ett stort namn internationellt. Min direkta tanke var att någon skojade med mig, så mitt svar blev ”ta den där om rödluvan istället” sedan la jag på luren. Efter bara några minuter ringde telefonen igen och samma kvinnoröst berättade att hon på uppdrag av Bosse Broberg, som då ansvarade för jazzen i Sveriges Radios program 2, ringde mig angående detta vikariat.

Min chef var mycket förstående och veckan därpå var det en något skakig Lewin, som stegade in i studio 4 på Radiohuset i Stockholm.

Vid den här tidpunkten började tankarna igen, om att försöka sig på ett musikerliv på heltid, ta fart och 1977 var min karriär som ingenjör på Hiab Foco definitivt slut.

Detta beslut orsakade en stor sorg hos mina föräldrar och samtliga mina arbetskamrater på firman trodde säkert att det slagit slint i huvudet på ingenjör Lewin.

Ingenjör Lewin sadlar om till att på heltid ägna sig åt musik

I och med denna, minst sagt, reformering av mitt liv, var det viktigt att jag till 100 procent satsade på musiken. Jag visste att livet som kulturarbetare i Sverige inte var det enklaste valet. Min ambition var ju att få spela och försörja mig som frilansande jazzmusiker. Därför slutade jag i Hudiksvalls storband och började i Sandvik Big Band, som vid detta tillfälle sökte en leadsaxofonist. Sandvikbandet var, i jämförelse med Hudiksvalls storband, ett mer etablerat, välorganiserat och ekonomiskt mer fördelaktigt val. Jag sökte även och kom in på SMI (Stockholms Musikpedagogiska Institut), med tanken på att det säkert kunde vara bra att ha en pedagogexamen i bakfickan.

Hösten 1977 började jag under ett års tid att studera musik på Bollnäs Folkhögskola, där jag fick obegränsad tid att öva på mina instrument. Parallellt med detta pendlade jag till Stockholm, där jag på distans studerade på SMI. Man var dock tvingad att en dag i veckan befinna sig på skolan.

Första läsåret var det torsdagar som gällde. Detta passade mig perfekt, då kunde jag ta morgontåget från Hudiksvall till Stockholm. Vara på skolan och efter skolans slut ta ett tåg tillbaka till Gävle, där jag blev hämtad av trumslagaren Rolf Andersson och körd till Sandviken för repetition. Efter repet tillbaka till Gävle och sedan nattåget hem till Hudiksvall. Det blev långa torsdagar. Det hände vid några tillfällen, på grund av trötthet, att jag hade bokat en sovvagnsplats dessa 3 timmar det tog mellan Gävle och Hudiksvall. Vid ett par tillfällen glömde konduktören att väcka mig i Hudiksvall, så när jag vaknade var jag i Sundsvall och fick ta en taxi tillbaka till Hudiksvall.

Sandvikbandet började att få mycket konserter, ofta med gästsolister, både i Sandviken och på konsertscener samt festivaler i Mellansverige.

Vikarieuppgiften med Hedrénius blev också mer frekventa. Gugges Ballroom på Bal Palais i Stockholm var mycket populärt, så jag hade fullt upp med skolan och dessa båda orkestrar.

Tenorsaxofonisten i Sandvikbandet Lennart ”Jonken” Johnsson fick mycket tragiskt en hjärtinfarkt och blev långtidssjukskriven. Min klasskompis på SMI, tenorsaxofonisten från Göteborg, Erik Norström, kunde och ville som tur var hjälpa oss att ersätta ”Jonken”.

Nu hade SMI ändrat sina bestämmelser så att eleverna skulle vara 2 dagar per vecka på skolan. För Erik och mig gällde det torsdagar och fredagar. Vårt schema för veckosluten löste vi så att vi träffades på Stockholm Central på torsdag morgon, var på skolan på dagen, tog sedan ett tåg till Gävle efter skolans slut. Vi repeterade i Sandviken och hade ett hotellrum i Gävle

natten mellan torsdag och fredag, sedan morgontåget tillbaka till SMI och mycket ofta tillbaka till Sandviken för någon konsertverksamhet under helgen.

Sandvik Big Band var en fantastisk orkester att spela i, musikaliskt på en mycket hög nivå och medmänskligt ett paradiset. Vi hade oerhört roligt tillsammans och många fantastiska minnen bär jag med mig från den orkestern.

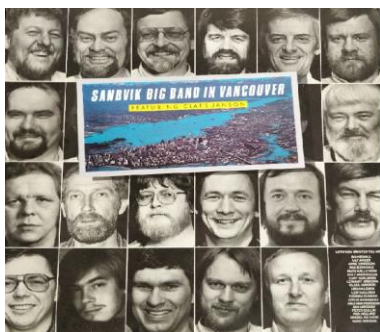
Många var också solisterna som gästade orkestern. Förutom alla de mest etablerade sång- och instrumentalsolisterna i Sverige, kom också internationella solister och bandledare på besök, bl.a. Thad Jones, Clark Terry, Bob Brookmeyer m.fl. Under den tid jag tillhörde bandet, 1977 – 1984, producerades det 4 LP-skivor. Bandet turnerade också i dåvarande DDR (Östtyskland) samt 2 veckor i Vancouver (Kanada).

I Vancouver hände en rolig episod med ”Jonken” som då var tillbaka i bandet igen: Året var 1983 och vi spelade på en jazzklubb som hette ”Hot Jazz Society”. ”Jonken” var en självlärd gudabenådad Lester Young tolkare. Han var dock en mycket dålig notläsare och hade många märkliga namn på noterna och nottecknen, bl.a. kallade han fermattecknet för ”oxöga” och noterna gick alla under samlingsnamnet ”dom svarta prick-

Sandvik Big Band at Hot Jazz Soc.

Sandvik Big Band live in Vancouver år 1983 och låten ”S:t Thomas” med sångaren Claes Jansson.

<https://youtu.be/9dBI2Pfw1KA>

arna”.

En av kvällarna var ett filmteam på plats och videobandade konserten som direktsändes över delar av Vancouver. Man ville också ha några personliga intervjuer, varav ”Jonken” blev utsedd att bli en av de intervjuade.

Han hade intagit en mycket ”cool”

ställning vid baren med en Gin och Tonic i sin hand. När han får frågan om hur han trivdes att spela i ett Storband, kommer svaret omedelbart: ”Well, I prefer to play in small groups, but it’s OK except these black pricks”!

I samma sekund han hade uttalat meningen, kommer han på vad han hade sagt och tappar drinken i golvet. Hans svar blev olyckligtvis en mix mellan svenska och engelska, han skulle ju ha använt ordet ”dots”. Pricks betyder ju som bekant på engelska något helt annat. Kamera- mannen tappade fullständigt fattningen och filmade som om han försökte fånga en fluga i

rummet, medan övriga medlemmar i teamet tjöt av skratt. Han menade ju faktiskt bara noterna, men det visste ju inte dom.

Örjan Fahlström, en mycket erkänd kompositör och arrangör i Sverige, fick möjlighet år 1981 att sätta ihop ett internationellt storband och med detta spela in sin musik på en LP-skiva med titeln F.I.B.B. (The Fahlström International Big Band). Jag hade glädjen att få ingå i detta band tillsammans med delar av den svenska jazzeliten. De internationella musikerna var trumpetarna Benny Bailey, Idrees Sulieman, Tim Hagans och Palle Mikkelborg, saxofonisterna Glenn Meyerscough och Sahib Shihab, samt trombonisten Erik van Lier. 1984 kom ytterligare en LP-skiva med ungefär samma band, men då liveinspelad på Jazzklubben Fasching i Stockholm.

SVT hade 1981 en programserie, där Christer Boustedt var programledare och som kallades för Jazz Idag. Programmen presenterade verksamma svenska jazzmusiker med livemusik och intervjuer och spelades in i Norrköping. Jag blev inbjuden att bli presenterad i ett av dessa program. Mina medmusikanter vid detta tillfälle var Thomas Jutterström piano, Sture Nordin bas samt Leif "Gus" Dahlberg trummor.

Jag fick även mottaga Gävleborgs Läns kulturstipendium under en ceremoni i Hudiksvall i början av 80-talet.

En dag ringer telefonen i Hudiksvall, det är trumpetaren Jan Allan som frågar om jag har tid och lust att vikariera för Arne Domnérus på en konsert i Ludvika. Det var inte så svårt att tacka ja till detta erbjudande. Musiken som skulle spelas var bl.a. Georg Riedels musik, skriven för symfonietta och jazzgrupp. Konserten skulle spelas i en stor sporthall i Ludvika. Jazzgruppen bestod av gräddan av Sveriges jazzmusiker, nämligen Jan Allan trumpet, Claes Rosendahl tenorsax, Erik Nilsson barytonsax, Torgny Nilsson trombon, Bengt Hallberg piano, Georg Riedel bas, Egil Johansen trummor och jag speladealtsax. Vi spelade tillsammans med Dalasymfoniettan under ledning av den mycket etablerade dirigenten från Stockholm Gustaf Sjökvist. Som sångsolist medverkade också operatenoren Håkan Hagegård.

Fr.v. Egil, Claes, Jan och jag.

Foto. Tony Landberg

Idén om att starta en grupp med namnet "Bop Nouveau" med medlemmarna Claes Jansson sång, Jan Allan trumpet, Håkan Lewin altsax, Gösta Rundqvist piano, Sture Åkerberg bas samt Egil Johansen trummor, blev tyvärr bara ett foto. Jag gjorde dock några konserter tillsammans med vår svenska "blues shouter" Claes Jansson och vår internationellt kända sångerska Monika Zetterlund med ovan nämnda komp.

1983 firar nöjesparken Gröna Lund i Stockholm 100 år. Trumpetaren och arrangören Lasse Samuelsson fick i uppdrag att sätta ihop en stor orkester, som under tre dagar med olika musikstilar, skulle ackompanjera diverse artister. En dag var det populärmusik, den andra dagen klassisk musik och den sista dagen rockmusik. Jag hade förmånen att bli utvald att spela i denna orkester och fick därmed några minnesvärda upplevelser.

Under populärmusikdagen kompade vi bl.a. den i Sverige, mycket populära schlagersångerskan Carola Häggkvist. Den dagen blev stora scenen som vi spelade på bombhotad, ryktena gick om att detta bombhot var arrangerat av en manager, för att få mer publicitet på sin artist.

I det klassiska programmet kompade vi operasångerskan och världsartisten Birgit Nilsson, hon sjöng Habaneran ur Carmen. Orkestern hade de välkända 4 takterna som introduktion, men det bar sig inte bättre än att efter två och en halv takt startar Birgit med temat.

En chockartad start som Lasse som dirigerade och de rutinerade musikerna i orkestern direkt uppfattade och snabbt hoppade ikapp solisten.

Sista kvällen var det dags för rockprogrammet med bl.a. Tina Turner som solist. Hon hade på scenen med sig tre unga damer som dansade, det var rena dynamiten. Vilken scennärvaro och vilket uttryck, hela scenen darrade av energi. Otroligt roligt att ha fått uppleva detta!

Tillsammans med kyrkoherden Bengt Wiklund i Staffans församling i Gävle, startade klaviaturspelaren och Hammondorganisten från Söderhamn Thomas Jutterström och jag ett projekt vi kallade för Mass of Joy.

Man arbetade i Sverige med att översätta Nya Testamentet till ett modernare språk. Vi fick av bibelkommissionen löfte om att använda delar av dessa provöversättningar, varvade dessa med musik av Duke Ellington och några egna kompositioner till en

mässa.

Budskapet var medmänsklighet och alla människors lika värde. Vid konserterna medverkade också lokala kyrkokörer av varierande kvalité. De flesta av körsångarna tyckte att det var mycket roligt att vara med och sjunga i Mass of Joy, men eftersom det oftast var en mycket hög medelålder i körerna och att vår musik inte så ofta användes i kyrkorna, var det ofta ganska svårt att få körerna att låta som vi ville.

Vi spelade dock in en LP-skiva, tillsammans med en ungdomskör från Hudiksvall, under ledning av Rune Broberg och skänkte vinsten till ANC's kamp mot Apartheidregimen i Sydafrika. Denna mässa bokades av den lokala artistförmedlingen Musik i Gävleborg och blev en riktig långkörare.

Jag spelade även några konserter på kvintett, med Duke Ellingtons före detta första trumpetare Willie Cook. Han spelade vid den tidpunkten första trumpet i Gugge Hedrénius Big Blues Band.

Håkan Lewin Quartet/Excursion

1982 bildade jag Håkan Lewin Quartet tillsammans med Gösta Rundqvist piano, Lars-Urban Helje (Lubbe) bas och Mats Hellberg trummor.

Lubbe, Mats och jag hade våra rötter i Dalarna, Gösta var bosatt i Hudiksvall, där jag också vid den tidpunkten var bosatt. Gösta Rundqvist arbetade på Hudiksvalls stads kultur-nämnd och spelade på fritiden dansmusik. Han var en mycket begåvad klaviaturspelare och hade stora ambitioner att förkovra sig i ämnet jazzmusik. Gösta och jag träffades 1970, då jag

flyttade från Avesta (södra Dalarna) till Hudiksvall. Även Gösta tillhörde vid denna tidpunkt Sandviken Big Band.

Mats hade sina rötter i Mockfjärd, Västerdalarna och pendlade vid denna tidpunkt mellan Göteborg och Mockfjärd. I Göteborg arbetade han som trumlärare vid Musikhögskolan, samt frilansade med olika jazzgrupper bl.a. med gruppen Opposite Corner. I Mockfjärd hade han sin inspelningsutrustning och skivbolag. Han ägde flera skivbolag och var en mycket aktiv och aktad ljudtekniker.

Håkan Lewin Quartet Fr.v. Gösta Rundqvist, Mats Hellberg, Lars Urban "Lubbe" Helje, Håkan Lewin.

Lubbe räknades som Göteborgsmusiker med ett förflutet i bl.a. jazzgruppen Opposite Corner, lärare på SÄMUS (en avdelning i Göteborgs musikhögskola), samt en av grundarna till jazzklubben Nefertiti i Göteborg. Han hade i slutet av 1970-talet återvänt till Lima (nordvästra Dalarna), tagit över fädernesgården och blivit fårfarmare.

Kvartetten blev mycket snabbt uppmärksammas och med ekonomiskt stöd av Statens kulturråd besökte vi de flesta jazzklubbarna i Sverige.

Vi gjorde ett antal radiokonsserter, både för lokala radiostationer och för Sveriges Radio med bl.a. direktsändning från Jazzklubben Fasching i Stockholm.

Svenska Rikskonsserter, som nu är nedlagt, var mycket aktiv på 80-talet att föra ut kultur till landets alla delar. Man hade även en avdelning som enbart arbetade med landets skolor.

Vi blev engagerade att utföra ett tvåstegs projekt för skolor som riktade sig till högstadiet, vilket inte var den lättaste publikgruppen.

Vi kallade projektet (konserten) för "On the 52'nd Street".

Första steget i projektet innebar att jag tillsammans med Janne Wallgren, jazzpianist samt anställd pedagog på Rikskonsserter, besökte de elever som senare skulle få uppleva konserten. Vi förklarade pedagogiskt jazzmusikens historia, från Afrika till dagens musik, hur musiken var uppbyggd, samt vilka budskap musiken försökte förmedla.

Andra steget bestod av vår konsert. Vi försökte med belysning och levande ljus att skapa en stämning, som skulle påminna om en jazzklubb på 52:ra gatan i New York. 52:ra gatan var under 40-talet fram till mitten av 60-talet jazzens Mecka i New York, med klubbarna sida vid sida efter hela gatan.

I vårt konsertprogram besökte vi de olika klubbarna och spelade stilmässigt varierande låtar från jazzhistorien.

Vi blev ganska duktiga på att förutse, bara genom att besöka lärarrummen före vår konsert, vilken typ av elever vi skulle möta vid konserten. Antingen eller var det elever som satt som ljus, utan några känslomässiga uttryck, med lärare som ingrep så fort någon elev på något sätt försökte uttrycka något.

Vid den andra typen av elever kunde det stundtals bli ganska stökigt, men vi blev med tiden ganska bra på att hantera dessa situationer. Dessa elever visade definitivt sina känslor, för och emot vår musik, precis som det är i livet. Vi föredrog att spela för dessa elever. Många kom fram till oss efter konserten och ville, antingen få mer information, berätta att dom gillade vad vi hade spelat, eller motsatsen.

Vi gjorde bl.a. en turnévecka i Mälardalen där vi varje dag spelade två skolkonsserter och en jazzklubbskväll, en ganska tuff vecka.

Det var ju naturligtvis inte bara vi, med vår musik, som konserterade i skolor och jag undrar om dessa kulturinslag i skolarbetet hade någon inverkan på samhällsutvecklingen.

Kanske en fråga för en beteende- eller samhällsforskare att sätta klorna i!?

Man har ju konstaterat att elever som ägnar sig åt musik, även har lättare att lära sig andra ämnen och jag tror säkert att dessa skolkonsserter bidrog till att elever fick ett intresse för musik

och började i musikskolan. Trots detta lägger man ner musikskolor, vilket för mig är oförståeligt. Man skulle kanske börja att titta lite över budgetgränserna i vårt samhälle.

För att klara sin försörjning som frilansande jazzmusiker, fick man vara beredd att spela på alla möjliga och omöjliga ställen.

Jazzklubbarna, speciellt på landsbygden, hade vid denna tidpunkt som vanligt sviktande publikunderlag.

För att försöka vinna ny publik till jazzmusiken, startade Svenska Rikskonserter ett projekt som kallade för "Nedslag". Projektet gick ut på att det skulle spelas jazzmusik på ställen där ingen förväntade sig att musikformen jazz skulle förekomma och på så sätt försöka vinna ny publik.

Kvartetten blev engagerad att ingå som en programpunkt i detta projekt, våra konserter blev förlagda på köpcentrum, fabriksmatsalar m.m.

Ett minne som etsat sig fast från denna turné, var en konsert på ett vårdhem i Norrköping. Personalen hade rullat in publiken, jag hade presenterat temat på den första låten och Gösta hade inlett sitt solospel. Jag får då höra ett mycket märkligt ljud från åhörarna.

I publiken fanns en sängliggande man som man hade rest upp i halvsittande ställning. Han var tydligen inte en kommande "jazz fan" och kunde inte heller ta sig bort från konsertrummet.

Han ropade med en gammal mans veka förtvivlade stämma: "sluuuta sluuuta sluuuta"!

Detta kan man gott kalla för ett omöjligt ställe för en jazzgrupp att spela på och framförallt ett omöjligt ställe att försöka hitta ny jazzpublik.

**Håkan Lewin Quartet med låten "Stiltje"
på skivmärket Dragon.**

<https://youtu.be/5oC-dorNZ5I>

1985 spelade vi in LP-skivan *Excursions* i Sveriges Radios studio i Göteborg. Skivan gavs ut på skivmärket Dragon. Därefter ändrades namnet på gruppen från Håkan Lewin Quartet till *Excursion*.

För att man ekonomiskt, över huvud taget, skulle kunna turnera var man tvingad att erhålla det ekonomiska gruppstödet från Statens kulturråd.

Kravet för att få detta stöd var bl.a. att musiken som presenterades till största delen skulle vara originalmusik och nyskapande.

Man var också tvingad att ha ett visst antal konserter per år.

Detta medförde att när vi ställdes framför en

stor del av jazzpubliken utanför storstäderna, ville dom höra en jazzmusik som själva kunde relatera till och vi fick svårare och svårare att komma upp till det antal konserter/år som kulturrådet hade som krav.

Jag vill berätta om en annan episod som visar hur livet som frilansande jazzmusiker kunde gestalta sig. Vi var en vinter på en norrlandsturné och hade kört ifrån Sundsvall till Lycksele, (ca 340 km) där vi skulle spela en konsert. Väl framme i Lycksele hittar vi snabbt konsertstället, där arrangören möter oss med ett ouppackat paket som jag skickade för någon vecka sedan. Du får tillbaka detta som jag förmodar är affischer, jag har tyvärr inte haft tid att fått dom uppsatta säger han och lämnar paketet till mig.

I lokalen finns det ytterligare en man som ställer fram stolar för publiken att sitta på.

Vi plockar upp våra instrument, gör soundcheck och är färdiga för konsert.

Vi har ett par timmar på oss innan konsertstart så vi söker upp ett matställe.

Tillbaka i konsertsalen ca 30 minuter före konsertstart är det bara arrangören och ”stolmannen” på plats. Nu infinner sig ett nervöst väntande på publiken. Vid tidpunkten för konsertstart är det fortfarande bara nämnda män i lokalen. Vi väntar ca 15 minuter, men tyvärr så kommer det inte en enda människa till vår konsert. Vi bestämmer oss dock för att spela ett par låtar, så att ingen i efterhand skall kunna säga att vi inte hade spelat någon konsert. Vi plockar ihop, lastar bussen och får som avskedsord från arrangören: ”Tyvärr grabbar, men detta är sånt som händer här uppe ibland”.

När vi startade vår resa mot Umeå hade det blivit riktigt kallt, ca minus 20 grader. Vi hade en folkvagnsbuss av modell äldre, så värmesystemet var inte det bästa. Detta och intrycken från konserten gjorde att stämningen i bandet inte var på topp.

Efter några mils körning mot Umeå mitt i skogen slutar motorn att fungera, det blir helt enkelt stopp efter vägen. Klockan var ganska mycket så det är inte så mycket trafik och detta var innan mobiltelefonen var varje människas ägodel.

Efter ett tag lyckas vi stanna en taxi, som lovar att kontakta en bärgningsfirma i Lycksele.

Vi väntar och väntar och fryser något fruktansvärt där vi sitter i detta kylskåp till buss.

Plötsligt dyker bärgningsbilen upp. Mats som äger bussen och känner till hur den brukar bete sig när det är kallt, är säker på att det är en ispropp i bränslesystemet. Han förmedlar sina teorier till bärgningsbilens förare och ber honom att hålla i k-sprit i bränsletanken, för att lösa upp isproppen. Utan att kommentera Mats teorier går mannen till bärgningsbilen, som vi tror, för att hämta k-sprit, men istället kör han bara därifrån och lämnar oss åt vårt öde. Man brukar ju säga att norrlänningar är fåordiga, men i detta fall tror jag nog att anledningen var, antingen så hade han ingen k-sprit, vilket inte är troligt för en bärgningsbil på vintern i Norrland, eller också blev han sur för att han gick miste om en bärgning. Nu var paniken nära, sent på kvällen, 20 minusgrader mitt i skogen mellan Lycksele och Umeå. Vi frös så att vi skakade.

Efter ett tag kommer det en timmerbil, som vi lyckas stanna. Chauffören var mycket tillmötesgående och hade lyckligtvis k-sprit som han slog i vår bensintank. Han stannade hos oss och kollade att vi fick igång motorn och att allt fungerade med värmen, innan han åkte mot Lycksele och vi mot Umeå där ett varmt hotellrum väntade på oss.

Lördagen den 1 mars 1986 var Excursion engagerad att spela en konsert på jazzklubben Fashing i Stockholm. Kvällen innan den 28 februari sköts Sveriges statsminister Olof Palme på

Sveavägen, det var en mycket konstig och tryckt stämning, som om livet stannade upp på något vis. Ledningen på Fasching hade funderingar på att ställa in konserten, men beslutade på lördagseftermiddagen att vi skulle spela. Jag kommer ihåg att vi började vår konsert med att spela Horace Silver's komposition Peace.

Det blev svårare och svårare att boka orkestern och eftersom jag hade huvudansvaret kände jag att jag inte längre orkade ta alla nej från arrangörerna, så jag bestämde mig för att sluta. Tenorsaxofonisten Roland Keijser övertog min plats under en kort period, varefter Excursion blev nedlagd.

Gugge Hedrénius Big Blues Band

1984 ersatte jag Christer Boustedt som ordinarie altosaxofonist i Gugge Hedrénius Big Blues Band (GHBBB).

Bandet hade så pass mycket uppdrag, så det blev omöjligt att kombinera detta med att fortsätta att spela med Sandviken Big Band.

Med tungt hjärta fick jag lov att säga upp min medverkan i Sandviken Big Band. Jag sade också upp min anställning som musiklärare vid Kommunala Musikskolan i Hudiksvall, där jag hade arbetat några timmar i veckan för att dryga ut min ekonomi. Nu var jag professionell frilansande jazzmusiker.

Jag hade fortfarande min hemvist i Hudiksvall och pendlade som en skottspole till Stockholm, antingen med bil, tåg eller flyg.

Vi spelade en eller två kvällar i veckan på Strömsborg, som var ett omåttligt populärt ställe för Gugges Ballroom. Bandet hade förflyttats från Bal Palais till Strömsborg av företaget Baldakinen, som arrenderade båda ställena. Jag kommer ihåg premiären på Strömsborg. Det var så mycket publik i lokalen, att vi hade problem vid pausen att förflytta oss från scenen till bandets "backroom".

Ganska ofta befann sig orkestern också på turné någonstans i Sverige, eller i våra grannländer. I april månad 1986 spelade vi med GHBBB 10 dagar i New York.

DVD med Gugge Hedrénius Big Blues Band från Bryant Park New York 1986.

<https://www.youtube.com/watch?v=xdY0vxiW9U>

Vi hade konserter på olika ställen på Manhattan, bl.a. i Battery Park och Bryant Park. Den senare blev även videobandad. En måndag delade vi kvällen tillsammans med Thad Jones/Mel Lewis Big Band i jazzklubben Village Vanguard. Thad Jones var tyvärr inte med, han hade på grund av sjukdom åkt hem till Köpenhamn, där han då var bosatt och hade sin familj.

Det första steget för mig upp på Village Vanguards scen, var som att komma till himmelriket. På den scenen hade alla storheter inom jazzhistorien spelat och nu fick även jag beträda den

scenen, det var stort. I publiken fanns altsaxofonisten Hank Crawford som jag fick glädjen att tala några ord med.

Vi träffade Duke Ellingtons syster, Ruth Ellington, som vid ett annat konserttillfälle satt i publiken. Hon lovade oss att vi skulle få tillgång till all Dukes musik, om vi bara hörde av oss, tydligen hade hon rättigheterna till musiken. Sådana här löften får man dock alltid ta med en nypa salt.

Gugge Hedrénius Big Blues Band i New York 1986

Tenorsaxofonisten Karl-Henrik Norins orkester var en mycket känd dansorkester som tillhörde toppskiktet av svenska orkestrar som under 1950-och 1960-talet turnerade i de svenska folkparkerna. När orkestern slutade, köpte Erik Ahlands orkester från Vikmanshyttan i Dalarna hela repertoaren. Jan Allan som hade spelat med Karl-Henrik Norin, lyckades av Olle Lindholm, som var pianist i Erik Ahlands orkester, få låna några av de bästa arrangemangen. Några dagar innan Hedrénius orkester åkte till New York, spelade Sveriges Radio i Stockholm in ett program med den musiken. Orkestern som spelades in bestod av musikerna Jan Allan trumpet, Håkan Lewin altsax, Erik Norström tenorsax, Erik Nilsson barytonsax, Torgny Nilsson trombone, Lars Bagge piano, Sture Åkerberg bas samt Johan Dielemans trummor.

**Del av underhållningsprogrammet
"Hemma hos Lill Babs"**

<https://youtu.be/ohN3EDPXHf8>

Hösten 1986 var jag tillsammans med bl.a. Svante Thuresson gäst i ett TV-program som hette "Hemma hos Lill Babs" och sändes från Järvsö i Hälsingland. Lill Babs var en av Sveriges absolut folkkäraste artister. Jag spelade ett par låtar tillsammans med husbandet som leddes av Robert Wells. Svante, Lill Babs och jag gjorde en låt tillsammans och jag blev intervjuad av Lill Babs angående vår resa till New York tidigare under året. Efter detta program accepterade mina föräldrar för första gången, att jag hade slutat som ingenjör och satsat på musiken. Där ser man vad kändisskap kan

förändra människors åsikter.

År 1987 blev jag utsedd av Sveriges Radio att representera Sverige i EBU Orkestern (European Broadcasting Union Orchestra). Varje lands radiostation som tillhörde denna union, skickade en gång per år en representant, som musikaliskt skulle representera deras land.

Jag och Sveriges Radios Inge Dahl åkte detta år till Amiens i Frankrike.

Man satte under en vecka samman ett storband som repeterade och framförde en konsert, med musik av en inbjuden kompositör. Vid konserttillfället formades även mindre grupper, som musicerade.

Under tre veckor i april månad 1988 var det åter dags för en lång USA-turné med GHBBB. Denna turné började med en konsert i Sandvika utanför Oslo, sedan vidare till Reykjavik på Island, där vi spelade två konserter på en stor restaurang och nöjesanläggning i tre våningar. Därefter flyg till Chicago och vidare upp till norra Minnesota.

I USA sträckte sig turnén från norra Minnesota ner till Orlando i Florida.

1988 firade Sverige också 300-årsjubileum, av de första svenska utvandrarerna som landsteg i Delaware. Sverige hade även en stor PR-satsning som man kallade för "The New Sweden 88" och som hade till uppgift att göra Sverige och svenska produkter mer kända på den amerikanska marknaden.

Turnén innehöll många fantastiskt roliga upplevelser, men även ett mindre roligt tillfälle.

Vi spelade på en mindre ort utanför Minneapolis, där man för kvällen hade monterat upp en storbildsskärm. På skärmen hade man för avsikt att visa svenska kungens tal, som var på besök i Delaware. Talet direktsändes via satellit. Nu lyckades man synd nog inte få fram någon bild, men talet hörde vi, där vi satt spelklara i våra smokingar på scenen.

I trumpetsektionen satt två av Duke Ellingtons före detta trumpetare Willie Cook och Rolf Eriksson. Willie var svart och fram till scenen kommer en parant dam, med sina rötter i Sverige och uttrycker sitt missnöje med att det sitter en "neger" på scenen. I en svensk orkester

och till råga på allt, under svenska kungens tal. Jag blev fullständigt mållös och djupt sårad över att dessa ord kom från en svenskättling. Men varför skulle en svenskättling vara bättre än någon annan när det gäller diskriminering? Att det inte förhåller sig så, visar utvecklingen i vårt samhälle tydligt idag.

Alla inrikesresor var sponsrade av US-Air, som naturligtvis hade bokat in bandet på fligheter som normalt sett hade gott om lediga platser.

Detta innebar att vi ofta var bokade på mycket tidiga avgångar, oberoende av hur länge vi spelade på kvällarna. Ett extremfall inträffade när vi hade spelat på den legendariska jazzklubben ”Joe Segal Jazz Showcase”, som för kvällen var inhyst i det lika legendariska ”Blackstone Hotel” i Chicago. Vi hade spelat till klockan ett och hade väckning klockan fem, för att hinna ut till flygplatsen i tid.

Jag kommer nerrusande till frukost buffen, som var framdukad för vår räkning, i samma lokal där vi någon timme tidigare hade avslutat vår konsert. Vem står där i baren tillsammans med några bekanta, med trumpeteten fortfarande uppackad och med en Dry Martini i handen? Jo, den andra Ellingtontrumpetaren i bandet Roffe Eriksson. När Roffe fick se mig, ropade han med sin pikanta svensk-amerikanska accent, ”Hey Håkan har du fått något att dricka?” Nej, jag måste nog ha någonting som liknar en frukost nu, svarade jag. Roffe tittar tankfullt på mig, tar upp tandpetaren med den stora gröna oliven, som kännetecknar en amerikansk Dry Martini, ur glaset och utbrister, ”frukost, Håkan, frukost”!

Denna turné gick vidare, via New York, där vi ytterligare en gång fick tillfälle att spela på Village Vanguard, ner till Orlando, Florida och Epcot Center Jazz Festival.

På en av våra konserter i New York kom Benny Andersson och Björn Ulvaeus ur gruppen ABBA, in bakom scenen och hälsade. Under hela denna turné delade jag för det mesta hotellrum med min mycket gode vän och saxofonkollega John Högman och jag lovar att vi hade mycket roliga upplevelser tillsammans.

Väderförhållandena var lite märkliga detta år i USA. New York hade inte haft en sådan kall april på många år. Det var så kallt så att vi fick lov att ställa in en utomhuskonsert, som var planerad vid Pir 17.

När vi kom ner till Orlando, var det något slags värmerekord.

Bandet var under hela denna turné förstärkt med vår svenska tenorgigant Bernt Rosengren och vid ett tillfälle när jag och John kom in på Bernts hotellrum, låg han i sin säng med airconditionssystemet på max och med ett blött badlakan över sig. Det var faktiskt svårt att röra sig och hade man suttit i solen utan något skydd, hade man säkert fått brännskador. Vi spelade en konsert på Epcot Center Jazzfestival utanför Orlando och turnén avslutades med att vi spelade på ett jätteparty, i Orlando Marriott World Center, där företaget Swedish Match stod som värd.

I slutet av 80-talet förlorar Hedrénius Big Blues Band Stömsborg, som sin fasta scen i Stockholm. Detta innebär att bandet spelar mer sporadiskt, på olika ställen både i Stockholm och i övriga landet. En mindre grupp med fem blås och komp används också på mindre scener.

Under oktober månad 1987 hade bandet en serie Ballroomkvällar på restaurangen Cabaret i Stockholm.

Under den perioden turnerade The World Famous Count Basie Band, under ledning av Frank Foster, i Sverige och engagerades att spela en kväll på Cabaret istället för oss. Jag var ledig och hade mina två döttrar, Helena och Therése 12 respektive 7 år, med mig i Stockholm. Jag fick den naiva idén om att försöka ge mina döttrar samma musikaliska upplevelse jag hade fått av Avesta Jernverks Musikkår, på 50-talet i Avesta.

Jag lyckades blidka entrépersonalen om att släppa in oss, för att lyssna till ett par låtar. Det var ju inte någon vanlig konsertpublik dom hade framför sig och åldersgränsen var förmodligen 18 år. Jag såg många förvånade ansiktsuttryck från den övriga konsertpubliken, när vi gjorde vår entré i konsertsalen.

Vi ställde oss hand i hand, längst fram framför bandet, mina döttrar klädda i sina vackraste klänningar.

Killarna i bandet skojade friskt med flickorna och när första låten startade, kände jag på deras grepp om mina händer, att jag nog hade lyckats att ge dom ungefär samma upplevelse som jag en gång hade fått av musik.

Jag spelade till och från med Hedrénius-banden fram till Gugges död 2009.

Bandet spelade på begravningen den 28 maj i Kungsholmens kyrka, Stockholm, varefter en minneskonsert spelades på Mosebacke på kvällen.

Gugge Hedrenius Big Blues Band på Skeppsholmsfestivalen i Stockholm

Gugge Hedrénius Big Blues Band under en konsert i Lund.

I augusti månad år 1988 startade Stefan Lundqvist vid Musik i Gävleborg, på önskemål av befolkningen i den lilla byn Svabensverk, festivalen "Jazz i Svaben" till minne av Christer Boustedt.

Swabensverk är en liten by i skogen på gränsen mellan Dalarna och Hälsingland, där Christer

hade tillbringat viss tid under sina sista levnadsår. Jag fick den stora äran att blåsa den första fanfaren som inledde denna festival. ”Jazz i Svaben” anordnades sedan varje år fram till år 2007, då jag fick motta stipendiet till minne av Christer Boustedt. Det kändes fint att jag fick vara med att starta och avsluta denna unika festival.

Lewin Jutterström Bop & Blues Crew

Jag startar tillsammans med Hammondorganisten Thomas Jutterström från Söderhamn, en blues & soul-baserad kvartett vi kallade för Lewin Jutterström Bop & Blues Crew.

Medlemmarna i den gruppen förutom Thomas och jag, var Hasse Larsson bas och Leif ”Gus” Dahlberg trummor. Under en turné i Sverige med denna grupp, fick jag på mitt hotellrum ett telefonsamtal, från en organisation som kallades Vänföreningen Sverige Sovjetunionen. Dom frågade om vi var intresserade av att åka till Tallinn, Estland och medverka i festivalen ”Tallinna Jazz & Blues Festival”.

Efter att ha konfererat med killarna i bandet, ringde jag tillbaka och meddelade att vi var intresserade.

Tallinn hade under 60-talet, fram till 1967, anordnat jazzfestivaler där många internationellt namnkunniga jazzmusiker hade spelat. 1967 hade bl.a. från Sverige Arne Domnérus, med Jan Johansson som pianist besökt festivalen.

På grund av Pragvåren 1968 i dåvarande Tjeckoslovakien, som utvecklade sig till storpolitik, förbjöds all amerikansk musik i Estland. Detta innebar att festivalen år 1967 blev den sista. Nu hade Sovjetunionen börjat öppna upp gränserna mot väst, muren som delade Öst och Väst-tyskland hade fallit 1989. I Tallinn var man på väg att återuppta festivalverksamheten igen.

En färjeförbindelse mellan Stockholm och Tallinn hade öppnats i juni 1990 och i oktober samma år var Lewin Jutterström Bop & Blues Crew på väg med färjan, för att spela på Tallinna Jazz & Blues Festival.

Rederiet sponsrade vår resa med motprestationen, att vi skulle spela ett par låtar i festsalen på båten. Jag kommer ihåg att vår bil med släp, där vi bl.a. hade Hammondorgeln, var det enda fordonet på hela färjan.

Denna resa skulle visa sig, för mig, vara början på ett förhållande, både mänskligt och musikaliskt som varar än idag.

Väl framme i Tallinn möttes vi av beväpnad rysk militär som vaktade hamnområdet, samt en buss med personal från festivalen. Jag hade tänkt att min bil med släp skulle få vara kvar i hamnen och att vi skulle lasta över våra instrument till den estniska bussen. Nu visade det sig att orgeln inte fick plats i bussen och jag hade inget tillstånd att ta in min bil i Sovjetunionen.

Efter en förhandling med vaktchefen och en limpa cigaretter som gåva var detta problem löst, varefter jag kunde köra bilen till hotell Viru för incheckning och frukost.

Vår första konsert var förlagd i staden Viljandi ca 160 km från Tallinn. Väl framme vid Viljandis Kulturhus där vår konsert skulle spelas, möts jag av en man som nynnade på vår svenska folkmelodi "De sålde sina hemman" eller "Emigrantvisan". Han frågade mig på knackig engelska om jag kände till den melodin? Det visade sig att han hade memorerat melodin, efter att ha varit på en konsert med Jan Johanssons trio, på en av 60-talets festivaler. Jan Johansson var

"I aint got nothing but the Blues".

**Lewin-Jutterström Bop and Blues Crew live at
Tallinn Jazz & Blues Festival 1990**

<https://youtu.be/SanBBj-9yjl>

en mycket känd svensk pianist som bl.a. hade spelat in två skivor med svensk och rysk folkmusik. Titlarna på dessa skivor var "Jazz på svenska" respektive "Jazz på ryska".

Vår musik fick ett enormt publikt mottagande, mycket kanske beroende av soundet från B3 Hammondorgeln och bandets bluesbaserade framtoning. Ett band som hade det soundet och spelade den musik vi gjorde, var det säkert många i publiken som aldrig hade hört live. Sedan måste man komma ihåg att den musikform vi spelade inte hade spelats offentligt sedan slutet av 60-talet.

Mycket omtumlade av den publika uppskattning vi fick, gick resan tillbaka till Tallinn som en dans, varefter en god natts sömn på hotell Viru verkligen välkomnades. Nästa konsert för vår del var förlagd till en jättestor konsertsal som hette Linnahall och var byggd för sommarolympiaden 1980 i Moskva, då seglingsgrenarna var förlagda till Tallinn. Vi kunde backa in bilen med släp på scenen och lasta ur vår utrustning.

Inför en enormt stor publik spelade vi vår konsert, som även filmades av Estnisk TV.

Vi fick igen ett enormt gensvar från den nu så stora publiken och kunde känna oss mycket nöjda med vår insats. Näst sista kvällen för oss i Tallinn deltog vi i en jamsession, i en angränsande lokal till Linnahall. Här knöt vi många kontakter med musikanter från Estland och andra europeiska länder som hade deltagit i festivalen. Jag träffade bl.a. pianisten Vigleik Storaas från Norge som jag hade träffat i samband med EBU orkestern i Amiens 1987.

Från Eesti Kontsert, som var medarrangör i festivalen, fick vi två fantastiska administratörer, Kadi Veldi, som talade svenska, och Marit Malsroos. Dessa två damer hjälpte oss på ett fantastiskt sätt och såg till att vi hamnade på rätt plats, vid rätt tid och med rätt utrustning under hela festivalen.

Sista dagen innan vår färja skulle avgå, var vi hembjudna till Kadis föräldrar.

Pappa Aleksander Rjabov var en erkänd jazz-och chamber-klarinetrist och mamma Evi Ross konsertpianist. Kadis man Virgo Veldi och deras dotter Susanna Aleksandra, samt Marit var

också medbjudna. Virgo spelade altsaxofon och studerade senare vid Sibelius akademien i Helsingfors. Deras dotter Susanna Aleksandra var då bara ett år och satt i mitt knä. Hon är idag en mycket firad jazzsångerska, även hon med utbildning från Sibelius Akademin. Under färjeresan hem till Stockholm kunde vi summera några dagars fantastiska upplevelser med människor och mycket musik i Tallinn.

1991 inleder Lewin Jutterström Bop & Blues Crew samarbete med sångerskorna Debby Cameron och Beverly Glenn. Debby Cameron hade vi träffat i Tallinn året innan.

Vi spelade på Stockholm Jazz & Blues Festival och på Gotlands Jazzdagar tillsammans med Debby. Med Beverly Glenn gjordes ett radioprogram som producerades av Inge Dahl, vi deltog i 1991 års upplagor av Borlänge Jazz Open och Jazz i Svaben. Tillsammans med Beverly besökte vi också ett flertal jazzklubbar, samt var husband på en stor internationell Gospelfestival i Bollnäs med ca 400 sångare och som Cyndee Peters stod som värd för.

1992 hade vår trumslagare Leif "Gus" Dahlberg, tillsammans med organisten Kjell Öhman, fått fast anställning vid Musik i Västmanland. "Gus" ersattes i bandet av trumslagaren Norman Farrington som hade hoppat av en europaturné med Tina Turner och var nu bosatt i Köpenhamn.

Bandet blev av SJR (Svenska Jazzriksförbundet) utsett att turnera på svenska jazzklubbar med sin musik, som förhoppningsvis skulle locka en yngre publik till klubbarna.

Gruppen blev också 1992 av SR (Sveriges Radio) vald att delta i Oslo Jazz & Bluesfestival, där bandet gjorde en enorm succé.

Lewin-Jutterström Bop & Blues Crew at Oslo Jazz & Bluesfestival 1992 "Mr Sneak"

<https://youtu.be/nu-cz0fLQe0>

Inbjuden som solist av Eesti Kontsert till Tallinn

1991 blev jag av den statliga konsertbyrån Eesti Kontsert i Tallinn, inbjuden att som solist spela med estniska musiker.

Programupplägget var att vi skulle repetera in ett program, göra några konserter i Tallinn, samt delta i en internationell jazzfestival i staden Kaunas, Litauen.

Administratören från Eesti Kontsert hade nog den fina ambitionen, att ge en trio av unga estniska musiker chansen att få spela med en något mer rutinerad musiker. Jag blev presenterad för tre unga otroligt förväntansfulla och ivriga pojkar. Tyvärr så var dessa inte på långa vägar musikaliskt redo, för att besöka framförallt en internationell jazzfestival.

Jag kände för deras, men även för min egen del, att jag inte kunde ställa upp på detta.

Jag hade jätteproblem och tänkte mycket på hur jag skulle framföra mitt beslut, utan att på något sätt göra pojkarna illa. Här var det naturligtvis mycket noga, att jag på ett nyanserat och sakligt sätt framförde och motiverade mitt beslut. Jag förstod att språkkunskaperna i engelska skulle vara av stor betydelse. Min engelska var inte så bra, att jag skulle kunna framföra och motivera mitt beslut på det sättet jag skulle vilja. Hos killarna som skulle mottaga mitt beslut, var språkkunskaperna i engelska ännu sämre.

Jag tog hjälp av Kadi Veldi, som hade varit vår administratör året innan och som talade svenska, på det sättet behövdes inte engelskan alls. Något gick ändå tydligen fel i kommunikationen mellan mig, Kadi och administratören från Eesti

Kontsert.

Från

administratören fick pojkarna bara beskedet på engelska: "He fuck you guys"! Jag har mått mycket dåligt av detta och vet inte vilka pojkarna var, så att jag i efterhand kunnat tala med dem.

Via Kadis pappa Aleksander Rjabov kom jag i kontakt med pianisten Aldo Meristo och på duo genomförde vi de planerade konserterna.

På vår väg till Kaunas mellanlandade vi på Rigas flygplats. Där träffade vi en fantastisk gitarist med namnet Enver Izmailov. Enver var från Krim, Ukraina och var också på väg till Kaunas. Han hade en rysk – engelsk ordbok, där det också fanns roliga historier nedskrivna. I vänthallen på Rigas flygplats läste Enver med hjälp av den fonetiska skriften roliga historier på engelska. Enver kunde inte många ord på engelska, men vi hade så roligt att vi höll på att missa planet. Vår turnéledare fick hämta oss och jag kan säga att vi absolut inte fick beröm. I Kaunas träffade jag för första gången Pauli Hallman, en mycket jazzintresserad discofil, från Kuopio i Finland. Pauli och jag träffades vid många tillfällen under årens lopp vid mina konserter i Finland och Estland. Hans skivsamling hade enligt utsago varit enorm.

Tillbakaresan till Tallinn arrangerades med buss, som var en äldre sovjetmodell. Ni kan tänka er en hel natt i en buss utan fjädring och med kvalitén på det sovjetiska vägnätet. Det var en upplevelse som heter duga.

Efter några välbehövliga timmars sömn på hotell Viru, spelade vi en konsert i Tallinn.

Dagen efter var det dags för en konsert i staden Kohtla-Järve, ca 160 km efter vägen mellan Tallinn och Narva.

Kohtla Järve var en mycket nedsliten industristad och befolkades till största delen av ryssar, jag har för mig att det bodde omkring 15% ester i staden. Jag blev varnad av Aldo och turnéledaren att vara försiktig med var jag gick och rörde mig. Jag förstod av Aldos reaktioner att han nog helst skulle vilja vara på någon annan plats på jorden.

Vi spelade i ett jättestort konserthus som i entréhallen, hade ca 3 x 3 meter stora målningar av "Lenin med en liten flicka i sitt knä", "Lenin vid skrivbordet" osv. Under denna konsert, fick jag nog min största upplevelse vad gäller musikens "power".

Pianisten Oscar Peterson hade 1974 vid ett kulturutbyte mellan USA och Sovjetunionen, spelat en konsert i Tallinn. Han spelade då sin komposition "Hymn to Freedom". Esterna hade satt estnisk text till låten och använde den som en av sina frihetssånger, varvid låten blev förbjuden att framföras.

Konsertsalen var fullsatt och efter några låtar väser Aldo i mungipan "Let's play Hymn to

Freedom”. Vår turnéledare från Eesti Kontsert sitter skymd för publiken, men bara någon meter från pianot. Han hör vad som håller på att hända och ropar till oss ”no don’t do it, don’t do it”! Det var för sent. Aldo hade redan med full kraft på den stora Estonia flygeln, slagit an det första ackordet i ”Hymn to Freedom”.

Vi mejslade fram melodin starkare och starkare och jag hade en pirrande känsla i magen inför vad som skulle komma att hända. Ett stycke in i andra delen av låten reser sig en man upp i första bänkraden. Han åtföljs av en till och en till och till slut står alla så långt jag kan se av publiken upp. Det är inte bara publiken som står upp, utan alla hårstrån på min kropp stod också upp. Ståpås kallas det visst. Det var en religiös känsla och jag tror att jag fick uppleva en liten del av den styrka musik kan ha, när den lilla människan kämpar för något viktigt. Jag tänker på Miriam Makeba Sydafrika, Mikis Theodorakis Grekland m.fl. samt stora delar av den afroamerikanska musiken.

Nizhny Novgorod

På hösten år 1991 blev jag återigen av Eesti Kontsert inbjuden till Tallinn. Denna gång för att delta i en Jazzfestival i den, på grund av militärindustri, totalstängda staden Nizhny Novgorod i Ryssland.

Efter att jag anlänt till Tallinn, blev Aldo akut sjuk och fick läggas in på sjukhus.

Man lyckades kontakta en pianist vid namn Aleksander Smirnoff från Riga, som var villig att sätta sig på ett flygplan och möta upp mig i Nizhny Novgorod.

Omständigheterna gjorde att det på hotellrummet i Nizhny Novgorod fick lov att bli ett snack om vilka låtar vi skulle spela och sedan ett mycket kort soundcheck.

Aleksander var en mycket motsägelsefull musiker och kom till konserten iklädd vit smoking med tillhörande attiraljer. Han började sin uppvärmning bakom scenen med gymnastiska övningar, som kulminerade i att han gick ner i spagat.

Det var en udda duo som kom in på scenen, en svensk altsaxofonist iklädd jeans och skjorta samt en lettisk pianist i vit smoking.

Alexander var en mycket bra musiker och pianist, men förmodligen hade gymnastiken före konserten givit honom en för stor adrenalinkick. Jag kommer ihåg att jag fick göra allt som stod i min makt för att försöka stoppa hans framfart i Sonny Rollins ”Oleo”.

Enligt festivalledningen var jag den första västerländska jazzmusiker som deltagit i en festival i Nizhny Novgorod.

Efter konserten var det en lång kö av festivalarrangörer från stora delar av dåvarande Sovjetunionen, som ville inbjuda mig att spela på deras festivaler. Lockande på grund av dessa fantastiska upplevelser, men omöjligt ekonomiskt.

Här träffas Enver Izmailov och jag igen, idén om att försöka spela något tillsammans i framtiden diskuteras.

Som administratör och turnéledare från Eesti Kontsert hade jag med mig Marit Malsroos, som behärskade det ryska språket. Hon insåg förmodligen också, att den här altsaxofonisten absolut behövde en administratör på heltid, så efter flera övertalningsförsök från den hjälpbehövande, heter administratören idag Marit Malsroos Lewin.

Marit och jag blev bjudna på en guidad tur runt i staden och besökte olika sevärdheter. Nizhny Novgorod ligger naturmässigt mycket vackert vid Volgas strand.

Jag hade i svensk historia läst, att staden var grundad av svenska vikingar på sin väg till Konstantinopel (nuvarande Istanbul). Jag frågade vår kvinnliga guide vid flera tillfällen om hur det var med de svenska vikingarna, men hon hade en helt annan historieskrivning.

Adress som säkerhet ifall!?

En kväll när vi besökte en bar, var det bråk mellan dörrvakten och en ung kille. Dörrvakten ansåg att personen ifråga var för berusad, för att komma in i baren och var mycket hårdhänt. Han kastade ner killen på golvet. Jag gick då fram till dörrvakten och stoppade honom från att fortsätta sin misshandel. Den unga killen fick naturligtvis inte komma in på baren, men som tack förärade han mig en liten skylt han hade om halsen i ett snöre. Där var det skrivet på ryska. "Om jag blir för full ikväll, var snäll och hjälp mig hem" sedan hans adress. Den skylten har jag fortfarande i säkert förvar.

Tillbakaresan till Tallinn företogs med tåg. Marit och jag hade ett nattåg från Nizhny Novgorod till Moskva, där vi hyrde ett hotellrum, för att få sova några timmar i en riktig säng och kunna gå ner till hotellets restaurang och äta en god middag.

Vi var inte så bortskämda med mat från Nizhny Novgorod. Från den vistelsen minns jag att i hotellets matsal serverades ur en stor kittel, en korvsoppa där den enda korvbiten hade en ocean att simma i. Det var till och med så att Marit vid ett tillfälle gick in i ett restaurangkök och lyckades där få tag på en halv kyckling, som vi delade på.

På eftermiddagen tog vi en taxi till Moskvas centralstation.

Marit fick lov att byta biljetterna vi hade, till biljetter för nattåget från Moskva till Tallinn. Hon ställde sig i en ganska lång kö och väntade på sin tur. Kassörskan var inte den snabbare sorten, så det tog väldigt lång tid. När det till slut var Marits tur, slår kassörskan plötsligt igen luckan och går därifrån.

Då sprack det för mig.

Under tiden Marit stod i kön hade jag iakttagit människorna som rörde sig i vänthallen.

En grå massa som apatiskt rörde sig fram och tillbaka, jag såg inte ett leende.

Det var så deprimerande att se alla dessa människor och när luckan slogs igen framför Marit började faktiskt tårarna att rinna på mig, jag grät.

Efter ett tag kom kassörskan tillbaka och vi fick våra nya biljetter.

Resan från Moskva till Tallinn förflöpte utan problem, med en mycket trevlig och tillmötesgående tågvärdinna.

När vi kom tillbaka till Tallinn upptäckte jag faktiskt, att Estland var i Sovjetunionens utkant, hela atmosfären var en annan.

Overseas

Vid ankomsten till Tallinn träffar jag Aldo, som tillfrisknat.

Jag berättar för honom om mitt och Envers samtal i Nizhny Novgorod. Aldo var positiv till idén, så det var bara att starta projektet.

Projektidén var att starta en musikgrupp, som skulle presentera tatarisk, estnisk och svensk folkmusik med jazzmusik som grund.

På så sätt skulle vi med hjälp av musik föra våra länder och folk närmare varandra.

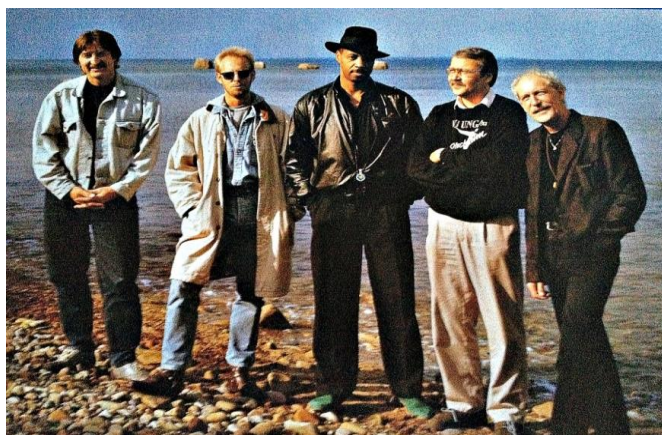
Jag sökte och blev beviljad ekonomiska medel till projektet hos Statens kulturråd.

Min före detta arbetsgivare Hiab Foco, var också med och sponsrade projektet med reklammaterial i form av affischer och foldrar.

Jag satte samman en grupp musiker bestående av Enver Izmailov, representerande Krimtatarerna, gitarr, Aldo Meristo Estland, piano, Hasse Larsson Sverige, bas, Norman Fearington USA, trummor samt jag själv saxofon och kallade gruppen för Overseas.

**Overseas Fr.v. Enver Izmailov, Hasse Larsson,
Norman Fearington, Aldo Meristo, Håkan Lewin.**

Overseas vision på Estnisk TV

<https://arhiiv.err.ee/vaata/stuudiodzass-ansambel-overseas>

Vi satte samman en svit med folkmusik som representerade våra nationaliteter och mixade den med eget komponerat material. Eftersom de flesta av oss var jazzmusiker stod musiken på en afroamerikansk grund.

Nu var det bara att sätta igång att repetera. Det mest ekonomiska och logistiskt bästa alternativet, var att förlägga repetitionerna till Tallinn. Vi repeterade en vecka i Tallinn, som avslutades med att estnisk TV studiofilmade och sände programmet på estnisk TV.

Som avslutning på veckan bjöd jag alla inblandade i projektet på middag i Hotell Viru's festvåning. Vi var nog ca 15 - 20 personer som avspisade en tre rätters middag, med allt vad man kan tänka sig att skölja ner maten

med. Jag betalade för hela detta kalas 85 svenska kronor. Rubelns värde var vid detta tillfälle i princip noll.

Vi gjorde sedan en Sverige-och Danmarksturné med Overseas, då vi spelade på Östersunds jazzklubb, Hudiksvalls jazzklubb, Jazzklubben Fasching i Stockholm, Jazzhuset i Köpenhamn, där Danmarks radio bandade konserten, samt Odense jazzklubb.

Det var omöjligt att fortsätta med Overseas på grund av alla transporter och tillstånd som erfordrades för att få orkestern samlad. Jag kan berätta att vid ovan nämnda turné, fick Enver gå den första milen från sin bostad till tågstationen. Det fanns inte bensin så att taxibilarna kunde köra. Sedan satt han på ett tåg, över ett dygn, från Krim till Moskva, därefter flyg till Arlanda. Vid ett senare tillfälle lyckades jag dock få orkestern samlad för en konsert på Skeppsholmsfestivalen i Stockholm, tack vare att Enver då befann sig i Frankrike.

Den sista konserten vi gjorde med Overseas, var på en Jazzkaar festival i Tallinn.

Denna konsert var förlagd till Sakala konserthus, numera Alexela Konserthus.

Vid denna konsert var de högre makterna verkligen emot oss. Det blev strömavbrott mitt under konserten, så det var bara de akustiska instrumenten som fungerade.

Det var omöjligt att fullfölja konserten efter att elektriciteten hade kommit tillbaka, eftersom inställningarna i ljudsystemet hade förändrats. Synd att Overseas sista konsert skulle drabbas av detta, men sammantaget var det ett fantastiskt projekt.

Lewin Meristo Duo samt The Baltic Quartet

Samarbetet mellan Aldo Meristo och mig som inleddes 1991 fortsatte på duo i många år. Estnisk TV och radio gjorde ett flertal program med duon. Vi turnerade på svenska jazzklubbar, samt deltog i festivaler både i Sverige och Estland.

Lewin Meristo Duo på Estnisk TV

<https://arhiiv.err.ee/vaata/stuudiodzass-aldo-meristo-hakan-lewin>

"Lush Life".

<https://youtu.be/SI6l83DRK5g>

Vi spelade in den första CD-skivan med jazzmusik i Estlands historia, med titeln "Busstop Jüri" år 1993.

År 1994 deltog vi i en jazzfestival i Buenos Aires Argentina, där vår konsert sändes i TV över stora delar av Sydamerika. Vi blev även inbjudna till Buenos Aires jazzradio med ett eget program.

Radiostudio i Buenos Aires.

En dag vid ett av mina besök i Tallinn, bestämde vi oss för att gå ut och äta middag på någon restaurang. Sällskapet bestod av Aldo med sin fru Merike Purde, Marit och jag, valet av restaurang föll på hotell Viru's kombinerade bar och restaurang på 22:a våningen. Vi blir mottagna av hovmästaren och visade till ett bord för fyra personer. En trevlig servitör förser oss med menyn som består av en mindre bok av otaliga maträtter och drycker. Det tog normalt sett ganska lång tid för mina vänner att läsa igenom denna meny och extra lång tid tog det nu eftersom menyn bara fanns på estniska och ryska, så allt fick lov att översättas till mig. Efter att vi hade valt maträtter kommer servitören till vårt bord för att ta upp beställningen. Han noterade vår beställning och meddelade oss, med ett bekymrat ansiktsuttryck, att restaurangen för dagen inte hade någon av dessa rätter vi hade beställt. Vi gör då om samma procedur och när vi var klara med vårt val kommer servitören en andra gång till vårt bord för att ta upp beställningen. Det visar sig att vi lyckats välja maträtter som även dessa för dagen inte fanns tillgängliga på restaurangen. Vi ber då servitören att visa oss vilka rätter som för dagen fanns att beställa. Det visade sig att det endast fanns tre rätter i denna bok vi kunde välja. Servitören pekade ut två av rätterna och när han visade oss den tredje rätten lutar han sig fram över vårt bord och nästan viskande säger: "but do not take this one, it is awful"! Det var ett ganska trevligt sällskap, så trots detta med maten hade vi en mycket mysig och rolig kväll.

I början av 90-talet pågick varje sommar en blåsmusikfestival i en liten ort med namnet Vösu i Estland. Vösu är beläget ca 80 km öster om Tallinn vid Finska Vikens kust.

Man hade vid sidan av den symfoniska blåsmusiken även släppt in jazzmusiken i form av storband, men även mindre grupper.

Jag blev, ett år i början av 90-talet, inbjuden som solist och spelade både med lokala orkestrar samt på trio med Aldo Meristo och basisten Toivo Unt. På kvällen den andra festivaldagen var jag bokad på färjan från Tallinn till Stockholm. Det blev av någon anledning förskjutningar i programmet den andra dagen. Tiden för mig att ta mig till Tallinn började bli krisartad, när jag gick på scenen för mitt sista uppträdande. Jag påpekade detta för festivalledningen, men fick till svar ”vi fixar detta”.

Festivalgeneralen var även kommunordförande i Vösu och efter min sista låt kommer han fram och tackar mig, samt pekar på en polisbil med orden, ”här är din transport till Tallinn”.

Bakom ratten i polisbilen satt en ung polisman, som definitivt tyckte att det var roligt att köra fort. Det gick i en rasande fart mot Tallinn. När vi börjar närma oss vårt mål, tätnar trafiken mer och mer, så för att lättare komma fram slår han på ”blåljusen”.

I Marits föräldrars trädgård pågick en liten fest där Marit, hennes föräldrar, samt några grannar var församlade. Ni kan tänka er reaktionen när en polisbil under uttryckning kör upp på gårdsplanen. Först skräcken över att det hänt mig något, eftersom jag var kraftigt försenad och en polisbil kommer. Sedan lättnaden över att allt var OK, samt det otroliga i att jag blir körd i en polisbil, under uttryckning, för att hinna med färjan till Sverige. På den här tiden gick det mesta att fixa i Estland. Vid ett senare år spelade jag tillsammans med den amerikanska dragspelaren Frank Marocco på Vösu festivalen. Festivalen i Vösu anordnas även idag varje sommar, nu som renodlad jazzfestival med internationella gäster.

Så småningom utökas duon till att bli en kvartett med namnet The Baltic Quartet. Musikerna i den kvartetten var från början förutom Aldo och jag, basisten Toivo Unt från Tallinn samt trumslagaren Ove Rex från Odense i Danmark. Kvartetten turnerade flitigt i Estland, Sverige och Danmark med radio- och TV-inspelningar samt utgivning av albumet *It's Four Of Them* år 1995.

The Baltic Quartet på Estnisk TV

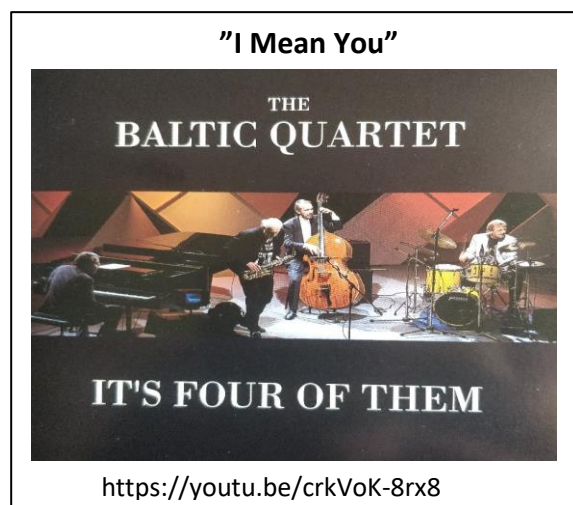

<https://arhiiv.err.ee/vaata/visiitkaart-baltic-quartet>

I början av 1990-talet skrev den svenska kompositören och trumpetaren Bengt Arne Wallin ett musikstycke han kallade för "Pleasure Songs". Denna komposition framfördes i Svensk TV av Sveriges Radios Symfoniorkester med tenorsaxofonisten Stan Getz som solist.

Under samma tidsperiod hade jag kontakt med "Tallinn Philharmonic" som företrädde av dirigenten Tarmo Leinatamm och trumpetaren Jüri Leiten. Vid dessa kontakter uppstod idén om att vi skulle undersöka möjligheten att framföra "Pleasure Songs". Jag kontaktade Bengt Arne som ställde sig positiv till vår idé och lovade att omarbeta stycket, så att det skulle passa "Tallinn Philharmonic" samt skriva det som altsaxsolo i stället för tenorsax.

Hur vi skulle lösa det ekonomiska var vårt nästa problem. Vi kom att tänka på Nordiska Ministerrådet som brukade vara med och ekonomiskt stödja kulturprojekt. Kravet var dock att deltagare i projektet skulle representera minst tre av de nordiska länderna. Vi hade ju vår grupp "The Baltic Quartet", men där var det bara jag och Ove Rex från Danmark som tillhörde de nordiska länderna. Vid kontakt med Ministerrådet visade det sig att man vid detta projekt kunde räkna Estland som det tredje landet. Vi ansökte om ekonomiskt stöd för att kunna genomföra konserter i Estland, Sverige och Danmark och fick ca. 80 000 SEK. Kostnaderna för projektet visade sig dock bli för stora för våra tilltänkta konsertarrangörer och eftersom vi inte hade någon ekonomisk garanti riskerade vi personlig konkurs om vi hade fortsatt projektet.

En av låtarna på denna CD bär namnet It's Two of Them (for Christofer and Oliver). Namnet är hämtat från vad läkaren på Avesta lasarett sa, när han meddelade min fru att hon var gravid med tvillingar.

Under uppväxten ägnade grabbarna sig en tid åt musik och vi gjorde faktiskt en liten konsert i Estland, innan andra intressen tog överhanden. Vid denna konsert spelade Oliver gitarr och Christofer trummor och som förstärkning satt Aldo Meristo vid pianot

Gruppen OCH (Oliver Christofer Håkan) förstärkt med Aldo Meristo.

1996 blir Aldo sjuk och ersätts av den finländske pianisten Jarmo Savolainen i gruppen The Baltic Quartet. Kvartetten fortsätter sin verksamhet, nu också med långa turnéer i Finland. Bl.a. spelar vi på festivalen Kaamosjazz som är belägen i vintersportorten Saariselkä, långt norr om norra polcirkeln i Finland.

"Jazzkaar" festival 2009 i Tallinn, med Jarmo Savolainen vid pianot och Brian Melvin bakom trummorna.

Under en turné i Sverige med Kvartetten passerar vi Stockholm samma dag som fotot "Bilderna Av Svensk Jazz" togs framför entrén till nöjespalatset Nalen.

Aldos och mitt samarbete fortsatte under många år, med jazzklubbs- och festivalspelningar mestadels i Estland. Vi spelar bl.a. tillsammans med musiker från Kanada och Finland på jazzklubben Philly Joe i Tallinn.

Jag spelade även konserter med musik från Duke Ellingtons Sacred Concert på duo i estniska kyrkor, både med estnisk organist och med min svenska kollega Johannes Landgren som

medmusikant. Vissa av dessa konserter ingick som en programpunkt i Estlands årligen återkommande jazzfestival ”Jazzkaar”. En skapelse som Estlands ”First lady of jazz” Anne Erm stod som grundare för.

Lewin Meristo Quartet at Juu Jääb Festival Saaremaa, Estland.

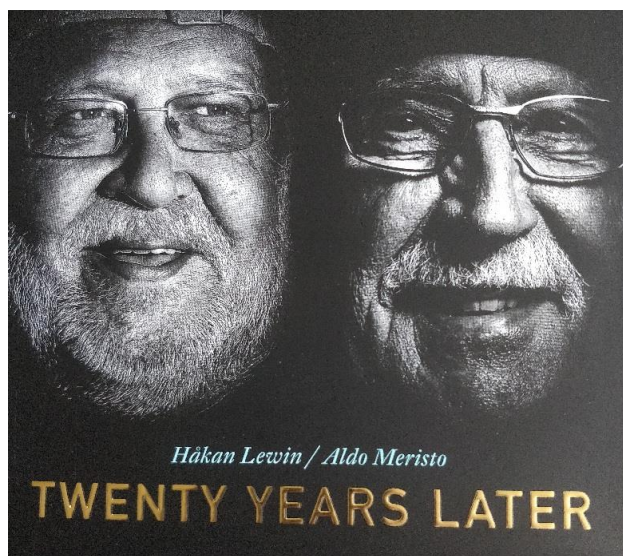
Lewin Meristo Quintet at Phily Joe Tallinn.

Lewin Meristo Quartet på Viljandi Jazzklubb, Estland, år 2014. Hikko-Joseph Rimmel spelar bas, samt Tanel Ruben trummor.

I februari år 2014, spelar vi in CD-skivan *Twenty Years Later*. På den skivan medverkar förutom jazzmusiker från Estland, även en stråkkvartett från Tallina Symphony Orchestra samt Hammondorganisten Thomas Jutterström från Sverige.

"Kristallen den Fina"

<https://youtu.be/tbvPINd42v8>

Aldo Meristo Trio feat. Inga Kaare

År 2016 besöker jag Estland och spelar några konserter tillsammans med Aldo Meristo Trio, med den estniska sångerskan Inga Kaare. Bas spelar Taavo Rimmel och Aivar Vassiljev trummor. Vi spelar på Narva jazzklubb den 17/2, Tartu Konserthus den 18/2, Rakvere Kulturhus den 20/2, samt på Hotell SAS Radison i Tallinn den 22/2.

Aldo lämnar, efter en tids sjukdom, mycket tragiskt och mycket saknad, jordelivet den 23 maj 2017.

Göteborg och Lewin-Landgren Duo

Foto: Stefan Risenfors

År 1996 flyttade jag med familj från Huddiksvall till Göteborg.

Konsertorganisten Johannes Landgren och jag spelade 1998 den första konserten tillsammans i Stora Tuna kyrka utanför Borlänge. Vårt samarbete utvecklades snabbt och har idag hunnit bli ca 800 konserter från Kalifornien i väster till Sibirien i öster.

Under 100-års jubiléet år 1999 av Duke Ellingtons födelse, spelade vi många konserter i Sverige. Vi blev också engagerade att spela en konsert i Tornio kyrka inom ramen för Nordkalott Jazzfestival.

Jazzmusik i kyrkan var ingen självklarhet, trots att Ellington hade skrivit och spelat sina tre Sacred Concerts i kyrkor, både i USA, Frankrike, England och även i Sverige.

Den första Sacred Concert hade premiär 1965, den andra 1968 i Cathedral of Saint John the Divine i New York, inför 7500 åskådare och med den svenska sångerskan Alice Babs som sångsolist. Den tredje konserten var ett beställningsverk av FN och spelades i Westminster Abbey i London

1973.

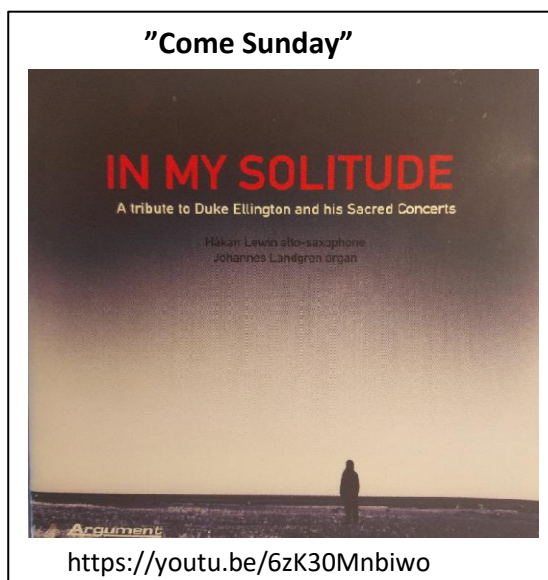
Johannes och jag spelade uteslutande musik från Ellingtons Sacred Concerts.

Innan festivalledningen fick tillåtelse att förlägga vår konsert till Tornio kyrka, hade man en omröstning i kyrkofullmäktige, om man skulle tillåta jazzmusik i kyrkan eller inte. I den omröstningen vann jasiidan med rösterna 5 mot 4. Det var ingen klar majoritet för ett ja, men vi spelade vår konsert inför en fullsatt kyrka.

1999 spelar vi också in vår första CD-skiva med titeln "In My Solitude" A tribute to Duke Ellington and his Sacred Concerts.

Johannes och jag diskuterade ofta under våra resor den tilltagande rasismen och våldet i vårt samhälle och i vår hemstad Göteborg. Detta utveckledes så småningom, till att vi hade ett ick-evåldsbudskap inbyggt i våra konserter.

Under åren 1999 och 2000 spelade vi uppskattningsvis ca 140 konserter i Skandinavien.

Den 9 maj 1999 spelar jag även en konsert med musiken från Ellington Sacred Concert i Christchurch Cathedral i centrala Dublin, Irland. Jag spelar då tillsammans med den irländska organisten Peter Sweeney.

År 2001

Den 19 september 2001 var Johannes och jag engagerade att spela vår konsert "Freedom" på Manhattan i New York. Det var många mail, efter den 11 september, som skickades mellan Göteborg och New York. Efter många överväganden beslutade arrangören att om vi ville och kunde komma, skulle konserten spelas.

För Johannes och min del fanns det inte något tvivel om att åka. Budskapet i vår musik och

koncert behövdes verkligen just då i New York. Vi lyckades komma med första planet, som fick tillstånd att flyga till New York från Skandinavien den 17 september.

När vi flög in för landning på New Ark flygplatsen, såg vi en jättestor rökelare som steg upp från södra Manhattan. Det såg ut som om en bomb nyligen hade släppts och detta var alltså 6 dagar efter att planen hade kraschat in i World Trade Centertornen. Denna upplevelse går inte att beskriva i ord. New York var helt förändrad i förhållande till hur jag upplevt staden tidigare. Ljudet, lukten, vibrationerna, allt verkade annorlunda. Staden verkade befinna sig i en märklig osynlig dimma och människorna verkade gå i något slags vakuum.

I samma kvarter som vårt hotell, låg en brandstation som var helt överhöljd med blommor och hälsningar, med tack till brandmännen för deras insatser. I alla medier förmedlades det nationalistiska stämningar och jag har aldrig sett så många amerikanska flaggor i skyltfönster, i restauranger, på väggar och på alla tänkbara fordon. USA är ju naturligtvis USA, så man hade redan i gathörnen börjat sälja T-tröjor, med en bild på tornen och texten "We remember World Trade Center".

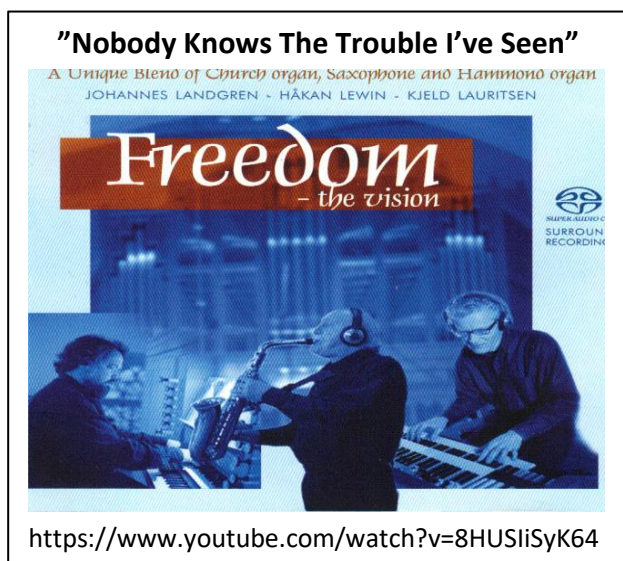
I jämförelse med denna upplevelse, blev våra problem på gatorna i Göteborg mycket, mycket små, men vårt ickevåldsbudskap fick

en mycket viktigare och vidare betydelse, även internationellt. Efter New York åkte vi vidare till Rochester för några konserter samt workshop för studenterna på Eastman School of Music. Hemma i Göteborg igen hade vi ett par dagar för vila, sedan började en lång norrlandsturné i Sverige. Snacka om konserter.

Brandstation på Manhattan

**År 2002 –
2003**

Med tanke på budskapet i våra konserter började jag att arrangera Negro Spirituals för trio. Piporgel, Hammondorgel och saxofon. Den 2 - 6 december 2002 spelar vi in albumet "Freedom the vision" i Ängelholms kyrka. Med oss på Hammondorgel finns nu Kjeld Lauritsen från Köpenhamn. Musiken på detta album består till största delen av Negro Spirituals. I augusti 2003 finns super audio CD'n "Freedom the vision" på skivdiskarna och vi spelar releasekonserter i Göteborg och Köpenhamn.

Förutom många konserter på duo i svenska kyrkor, ingår vi som en programpunkt i Gothenburg International Organ Academy. Vi spelar den konserten på trio med den danska Hammond-organisten Kjeld Lauritsen i Göteborgs domkyrka.

Göteborgs Domkyrka

Sunds kyrka på Åland

Johannes och jag blir inbjudna att den 31 augusti på duo, spela en konsert i Umag, Kroatien. Vi spelar även ett antal duokonserter i Sverige, samt på Åland och en konsert i Tönsbergs kyrka i Norge.

I september spelar jag även ett antal konserter i Danmark, samt en veckas turné i Sverige, med en dansk trio kallad "Copenhagen Beat", bestående av Kjeld Lauritsen Hammondorgel, Per Gade gitarr samt Esben Bach trummor.

År 2004

**Pastor Dale R. Lind på sitt kontor
i St. Peters Church, New York.**

Den 13 maj spelar vi en konsert i Engelbrektskyrkan i Stockholm. Denna konsert ingår i ett firande av Duke Ellington som Duke Ellington Society of Sweden står som arrangör för. Här träffar vi en amerikansk dam vid namn Patricia Willard, som hade arbetet som Public Manager åt Duke Ellington i 25 år. Hon hade naturligtvis mycket stora kunskaper om Ellington, hans musik och musiker.

Vi spelar också många konserter både på duo och trio över hela Sverige.

CD'n "Freedom the vision" får mycket stor spridning och mycket fina recensioner, inte minst i USA. Man anser i jazzkyrkan St. Peters Church på Manhattan New York, att musiken skulle passa vid firandet av Martin Luther King Day. Vi blir därför den 18 januari inbjudna att live framföra vår konsert Freedom the vision i St. Peters Church för att hedra Martin Luther King.

St. Peters Church kallas för jazzkyrkan, eftersom man i sin verksamhet använt och fortfarande använder jazzmusik. Att komma in på pastor Lind's kontor, var som att komma in i ett "backroom" på en jazzklubb. På väggarna hade man satt upp kort och hälsningar från storheter inom jazzhistorien, som spelat i kyrkan decennier tillbaka. I kyrkan bevarades också Billy Strayhorns flygel. En till stor upplevelse.

Repetition med Kjeld Lauritsen i St. Peters Church

Trio med Jon-Erik Björänge

Foto: Kristin Lidell

Radiostudio tillsammans med Vedrana Koceic Kroatien.

Sibenik och på den vackra ön Krk.

I månadsskiftet juli-augusti turnerar Johannes och jag 2 veckor i Kroatien.

Kroatien är ett fantastiskt vackert land, speciellt kusten mot Adriatiska havet, från Pula ner till Dubrovnik. På flera ställen, blir vi dock åter igen påmind om människans destruktivitet. Kulhålarna i väggarna och sönderskjutna byggnader, påminner om det brutala Balkankriget.

Vår turné inleds med en radiointervju, där vår vackra turnéledare och manager Vedrana Koceic deltar. Vi spelar bl.a. i städerna Rijeka,

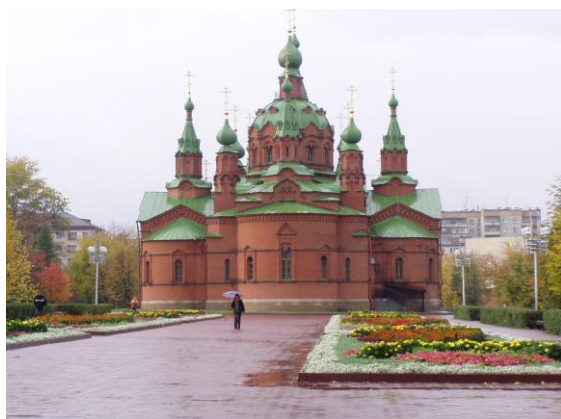
Konsertstart i Rijeka, Kroatien

I september spelade vi delar av Duke Ellingtons Sacred Concert i en fullsatt Igreja de Luis dos Franceses kyrkan i Lissabon. Fullsatt till den grad att publiken till och med satt på golvet bara ett par meter framför mina fötter. Man hade till och med öppnat upp de stora portarna vid entrén, så publiken som inte fick plats i kyrkan, kunde stå på torget utanför och lyssna. Musik ur Ellingtons Sacred Concert hade aldrig spelats i Portugal tidigare.

I oktober är det dags för mig att få blåsa in en ny festival. Denna gång ifrån lökkupolen på en rysk katedral, som användes som orgelkonsertsal i staden Chelyabinsk i södra Ural, Sibirien. Denna gång spelade jag balladen Body and Soul. Festivalen heter

Katedralen i Chelyabinsk

”The International Jazz and Pipeorgan Festival” och är grundad av statsorganisten i Chelyabinsk, Vladimir Khomyakov.

Delta-
gande
musiker
kom från
Tysk-

land, Italien, Danmark, Ryssland samt Sverige

Festivalen är den första i sitt slag i världen och Johannes och jag blev festivalens ”headlines”.

Publik- och medieresponsen var så stor att vi på stående fot blev inbjudna till nästa års festival. Vår konsert bandades för en kommande CD.

Body and Soul från Lökkupol

Chelyabinsk 2004

Vår eminente ljudtekniker Sergey Spiridonov's arbetsplats.

Fullsatt Konsertsal år 2004 i Chelyabinsk

År 2005

Musik på vattnet Mölndal

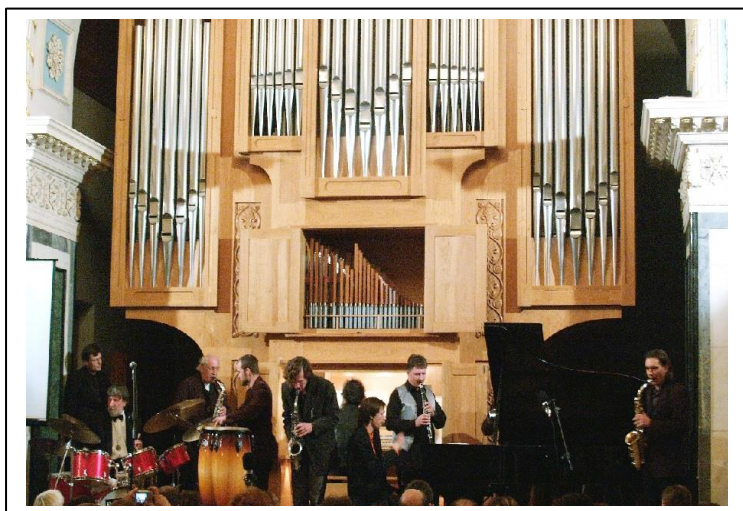

Bland många duo- och triokonsserter detta år, spelar vi på trio med Jon-Erik Björänge på trummor en konsert i musikserien "Musik på Vatten" i Mölndal. Vi spelade konserten på en flotte i Stensjön som avslutades med ett stort fyrverkeri.

Den 27 september flyger vi åter till Chelyabinsk i Ryssland, denna gång tillsammans med Jon-Erik Björänge som trumslagare.

I Moskva möter vi upp Patricia Willard, som kommer att berika vårt deltagande i festivalen "Jazz and Pipeorgan" med berättelser om Duke Ellington, hans musik och musiker. Vi spelar ett par konserter ingående i festivalen, med Patricia som konferensier. Hon berättar mellan låtarna vi spelar, historier och upplevelser hon varit med om tillsammans med Ellingtonbandet. Patricia håller även en workshop, där hon berättar om Ellingtons liv som musiker och kompositör.

**Jon-Erik, Patricia och
Jag i Chelyabinsk**

Deltagande musiker i festivalen
kommer från Tyskland, Ryssland
och Sverige.

Efter festivalen i Chelyabinsk åker Jon-Erik hem till Sverige. Johannes, Patricia och jag fortsätter till Jekaterinburg.

Försöker att tyda våra namn i Jekaterinburg

Vi håller en workshop på Tjajkovskij Music High School och spelar sedan en konsert på Jekaterinburgs konserthus, inför en publik på 800 personer.

Direkt efter konserten transporterades vi till tågstationen där en 25 timmar lång tågresan till staden Samara började.

Det var nog ett ganska udda sällskap, i ryssarnas ögon, som delade på en sovkupé med fullständig avsaknad av komfort. Nyfikenheten på oss var stor, flera personer kom till vår kupé och på mycket stapplande engelska, försökte få reda på vilka vi var, vart vi skulle och varför. Vissa hade med sig presenter, bl.a. fick vi en jättestor vattenmelon och en person gav oss ett antal rökta fiskar, som var uppträdda på en ring av ståltråd. Jag måste erkänna att jag inte vågade äta dessa fiskar. Det var en otrolig mänsklig värme, den kvinnliga konduktören, vagnens ganska berusade säkerhetsvakt och samtliga medresenärer visade oss.

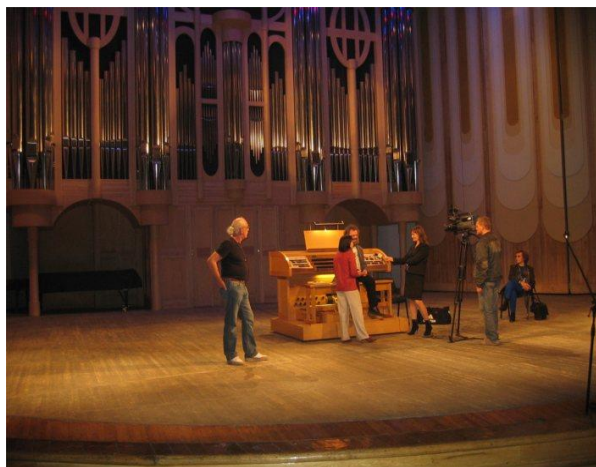
Vad gäller den mycket stora melonen, så hade vi inga verktyg att rå på den med. Den blev ligande och rullade fram och tillbaka, på det lilla bordet vid fönstret i vår kupé, snett ovanför mitt huvud. Senare erkände min vän Johannes, att han hade försökt att komma i kontakt med högre makter, som skulle se till att melonen rullade över kanten, så att det skulle bli stopp på mitt snarkande. I det här fallet var nog mina kontakter uppåt starkast, för det kom aldrig någon melon.

Det var ju en ganska lång resa, så vi hann flera gånger besöka restaurangvagnen.

Detta föranledde personalen, som bestod av en mamma och hennes två söner, att ge oss någon form av "VIP" status. Den sista måltiden avslutades med att Johannes fick låna en av sönernas gitarr och började sjunga och spela Paul Simon-låtar. Patricia, övriga gäster samt sönerna klappade takten och jag dansade i mittgången med mamman. Jag minns att jag tänkte: "Detta skulle aldrig hända i restaurangvagnen på X 2000 tåget mellan Göteborg och Stockholm".

Framme i Samara när vi gick av tåget, stod på perrongen konduktören, säkerhetsvakten (som hade nyktrat till), mamman med sönerna från restaurangvagnen, samt några andra personer som ryktet om oss hade spridits till. Alla ville krama oss farväl. Vilken mänsklig värme!!

**Massmedia besöker oss på scenen i Samara
före konsertstart.**

Konserten i Samara var slutsåld, vilket innebar 1000 personer i publiken.

Vi tar farväl av Patricia med orden ”See you soon” och inleder våra hemresor. Patricia till Washington DC, Johannes och jag till Göteborg.

Den 24 oktober startar vi officiellt föreningen ”Music Against Violence” på landshövdingens residens i Göteborg. Till ordförande väljs Brittmo Bernhardsson.

Efter detta blir våra konserter en del av Music Against Violence verksamhet, alltid med ett ickevåldsbudskap.

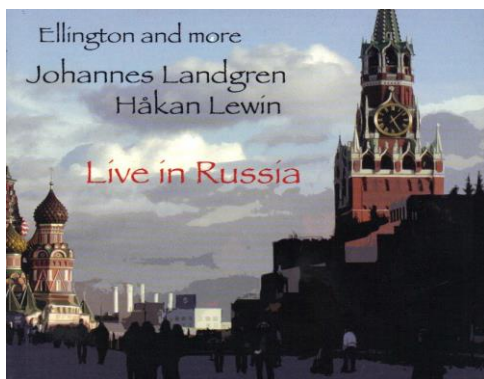
År 2006 – 2007

Av konserterna på duo år 2006 i Skandinavien, vill jag särskilt nämna konserterna i Göteborgs Domkyrka ingående i Göteborgs Internationella Orgelakademi som bandades av Sveriges Radio P2, konserten på Götaplatsens stora scen, ingående i Göteborgs Kulturkalas, samt en konsert i Skagens kyrka i Danmark.

Foto: Kristin Lidell

"A child is born"

https://youtu.be/ihBX25_V7WU

Albumet, "Ellington and More", Johannes Landgren-Håkan Lewin Live In Russia, som är liveinspelningen av vår konsert från 2004 i Chelyabinsk, finns nu på skivdiskarna.

Jag skrev musik till en konsert jag kallade för Blue Pipes, som framfördes på några jazzklubbar i Sverige, tillsammans med, förutom Johannes och

Konsert på ön Hvar.

Blue Pipes

mig, Pierre Swärd Hammondorgel och Jon-Erik Björänge trummor.

I månadsskiftet juli-augusti är det åter dags för en 2-veckors turné på duo i Kroatien. Vi spelar i staden Osijek och får ett specialtillstånd att passera

Bosnien Hercegovina på vår väg till ön Hvar. Vi passerade då den berömda gamla bron i Mostar. Under denna turné besöker vi också bl.a. Omis, Buje och Labin.

Den 21 april 2007 på Johannes professorsinstallation, överraskar vi de närvarande i Göteborgs konserthus genom att jag smyger in längst bak i konsertsalen och vi på distans spelar Duke Ellingtons komposition Come Sunday.

Förutom våra duokonserter år 2007, som jag nu spelar tillsammans med en professor, arrangerar Music Against Violence flera manifestationer mot våld i Göteborg.

Konsert i Eureka

I början av maj månad är det dags för Duon Lewin Landgren att ytterligare en gång besöka USA.

Denna gång spelar vi bl.a. i New York, Chicago, Washington DC samt Eureka i Kalifornien. I Washington DC möter vi upp Gabriela Pichler och Johan Lundborg, som skall göra en DVD-dokumentär om Patricia Willard, med namnet "Patricia and the Duke". Denna dokumentär skall ingå som en del i det Ellington-projekt som vi arbetar med.

Den 26 augusti 2007 arrangeras den sista festivalen "Jazz i Svaben" till minne av Christer Boustedt. Under Johannes och min konsert, får jag då mottaga stipendiet till minne av Christer Boustedt av Christers änka Paula Maria Brandt.

Som avslutning på vår och början på Sandviken Big Bands konsert, spelar vi tillsammans Leif Hallden's och mitt arrangemang på Duke Ellingtons Caravan.

Jazz i Svaben år 2007

År 2008 - 2009

Vi fortsätter år 2008 med våra duokonsert och ickevålds-manifestationer runt i Skandinavien, samt inleder ett samarbete med Sandviken Big Band, med musik arrangerad för solosaxofon, piporgel och storband.

I slutet av september är det åter dags för Johannes och mig att resa till Chelyabinsk för att delta i festivalen "Jazz and Pipeorgan". Deltagande artister detta år kommer från Frankrike, Holland, Tyskland, Ryssland och Sverige. Nu demonstrerar några

Artister och personal framför kyrkan

Presskonferens före festivalstart

Konsert 2008 i Chelyabinsk

personer från församlingen utanför kyrkan under hela festivalen. Dom vill ha tillbaka sin kyrka och kunna använda den som den var ämnad till.

Den 25 november år 2008 erhåller föreningen "Music Against Violence" Torgny Segerstedt stiftelsens "Frihetspennan", för sitt arbete mot rasism och våld. Torgny Segerstedt var chefredaktör för Göteborgs Handels och- Sjöfartstidning. Sin historiska ryktbarhet har Segerstedt främst erhållit, som en av de mest konsekventa svenska kritikerna av den tyska nazistregimen.

**Tillsammans med Sandviken
Big Band i Artisten Göteborg**

I februari 2009 spelar Johannes och jag konserten In The Name Of Freedom tillsammans med Sandviken Big Band i Sandviken och Borlänge. Dessa konserter spelas in för en kommande CD. 28 april arrangeras ett Ellington symposium i Brew House, Göteborg. Lewin Landgren Duo deltar i detta symposium, genom att tillsammans med Sandviken Big Band spela konserten In The Name Of Freedom. Under Göteborgs Kulturkalas den 14 augusti spelar vi konserten på Artisten (Musikhögskolan i Göteborg).

GWO (Gothenburg Wind Orchestra), en av Sveriges tre professionella blåsorkestrar engagerar Johannes och mig som solister den 14 maj 2009 i ett program med arrangemang skrivna av Örjan Fahlström, som även dirigerar orkestern.

Tillsammans med GWO i Kronhuset

Kinesiska konsulatet Göteborg

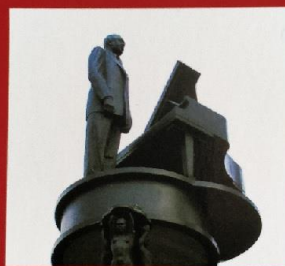

Johannes och jag engageras i september att konserterna på kinesiska konsulatet i Göteborg, samt spelar många konserter med vårt ickevåldsbudskap över hela Sverige.

Dubbel CD'n In The Name Of Freedom tillsammans med Sandviken Big Band släpps på skivmärket Imogena.

"Caravan"

IN THE NAME OF FREEDOM
SANDVIKEN BIG BAND

Åke Björänge - conductor
Håkan Lewin - alto saxophone
Johannes Landgren - organ

<https://youtu.be/1G-eWcZBXH0>

År 2010

Inför ett publikt fullsatt Kronhus, spelar Johannes och jag på min födelsedag den 4 februari, ytterligare en konsert tillsammans med GWO (Gothenburg Wind Orchestra) under ledning av Örjan Fahlström.

GWO (Gothenburg Wind Orchestra)

Orkestern befinner sig nu i ett direkt hot om nedläggning, eftersom Göteborgs kommun vill sänka bidraget till orkestern. Om orkestern skulle försvinna, försvinner även den symfoniska blåsmusiken, på ett professionellt plan ifrån Göteborg. Detta är som jag ser det, en katastrof. Blåsmusiktraditionen i Göteborg försvinner och därmed även en förebild som sporrar många ungdomar som studerar något blåsinstrument. Man skulle t.ex. kunna utnyttja orkestern att försöka locka barn och ungdomar in på en musikalisk bana, istället

för att låta andra oönskade krafter fånga deras intresse. Jag är säker på att samhället skulle tjäna, både ekonomiskt och socialt, på ett sådant tankesätt. Jag har egna erfarenheter ifrån min uppväxt i Avesta, att se tillbaka på. Det var ju naturligtvis ett helt annat samhälle, med andra problem, på den tiden, men människans psyke är nog inte så olika idag som då. Det gäller att skapa intressen där den positiva gemenskapen mellan människor betyder mycket.

Inom MAV (Music Against Violence) engagerar vi oss i att skapa små tävlingar i musik för ungdomsgrupper och källarband, för att försöka stimulera deras verksamhet och intresse för musik. Johannes och jag turnerar vidare med våra Ellingtonkonserter och ickevåldsbudskap i kyrkor runt i Skandinavien och funderar hela tiden på hur man skulle bära sig åt, för att nå den människogrupp som verkligen skulle behöva vårt budskap om rasism och ickevåld.

I början av april månad reser Johannes och jag till Tallinn, Estland för att spela en konsert tillsammans med Kaitseväe Orkester (Försvarets orkester) under ledning av Peeter Saan.

Konserten spelades i Eesti kontserdisaal i Tallinn. Musiken i denna konsert är också hämtad från Duke Ellingtons och Billy Strayhorns kompositioner.

Vid samarbeten med större orkestrar, blåsorkestrar eller storband, tillhandahåller vi arrangemang. Dessa arrangemang är skrivna av några av Sveriges bästa arrangörer, såsom Örjan Fahlström och Anders Niska.

Konsert med Kaitseväe Orkester

Kinagrupp

Den 15 april åker ett gäng musiker, inom ramen för Göteborgs och Ostindiefararens utbyte med Kina, från Göteborg till Peking. (Ostindiefararen är en kopia av Ostindiska kompaniets båtar som på 1700-talet transporterade kinesiska lyxvaror från Kina till Göteborg. Båten hade gjort en resa mellan Göteborg och Kina under åren 2005 – 2007). Detta gäng bestod av Anders Malmström gitarr, Mikael Åberg gitarr, Lars Eliasson trummor och jag. Basisten Magnus Rosén var kapellmästare och hade åkt tidigare för att förbereda inför vår ankomst. Vi skulle uppträda i liknande kläder som Ostindiefararens besättning var klädda i, så måttbeställda kläder var nerpackade och redan på väg med flyg.

Vi flög från Göteborg till Schiphol i Amsterdam, hade ett par timmars väntan där och hade satt oss på planet till Peking. Vi får då beskedet att det har utfärdats flygförbud för luftrummet i hela Europa. Anledningen var att Eyjafjallajökull, en vulkan på Island, hade börjat sprida aska i luftrummet, vilket var skadligt för flygmotornerna.

I Kina väntar konsertarrangörer, ljudtekniker, radiostationer, filmteam samt kinesiska MTV på vår ankomst.

Av flygbolaget KLM fick vi uppmaningen att besöka deras hemsida, för att få information om när vårt flyg skulle få tillstånd att lyfta. Vi tar en pendel in till centrala Amsterdam och lyckas få tag på några hotellrum.

Vi väntar och kollar flera gånger per dag KLM's hemsida och i Guangzhou väntar kineserna på vår ankomst. Efter ett par dagar utan någon information från KLM avblåser vi projektet och bokar en tågresor hem till Göteborg igen.

Danskarna skryter med att "Carlsberg probably the best beer in the world", men jag lovar att efter några dagar i Amsterdam hinner man med att prova många sorter, och det holländska ölet är inte alls så dumt heller.

Johannes och jag spelar den 10 september ytterligare en konsert med Gothenburg Wind Orchestra, i ett fullsatt Kronhus.

Konsert med GWO

I Uppsala Domkyrka spelar vi två konserter, varav en tillsammans med Uppsala Domkyrkokör. Vi erbjuder nu också samarbeten med lokala kyrkokörer, med ett material framtaget av de två danska arrangörerna John Høybye och Peder Pedersen.

År 2011 – 2012

2011 spelar vi uteslutande på duo eller trio, tillsammans med trumslagaren Jon-Erik Björänge, samt samarbetar med lokala kyrkokörer.

Vi fortsätter att spela våra konserter under år 2012, på duo eller trio, samt inleder ett nära samarbete med Wermlandsensemblen, en kammarkör från Karlstad under ledning av Gunno Palmquist.

Wermlandsensemblen

Neero Music Project Choir i Jaani Kirik Tallinn 2012

Den 2 juni spelar Johannes och jag en konsert med en estnisk ungdomskör med namnet Neero Music Project Choir under ledning av Riho Ridbeck. På trummor medverkade också den estniska trumslagaren Aivar Vassiljev.

Konserten spelades i den centralt belägna kyrkan Jaani Kirik i Tallinn.

Jag bildar också en kvartett tillsammans med musikerna Simon Westman piano, Mattias Grönroos bas och Jon-Erik Björänge trummor.

Jag berättar om olika upplevelser och anekdoter ifrån mitt musikliv och varvar dessa med passande låtar hämtade från jazzrepertoaren och kallar programmet för "The Storyteller". Detta program spelar vi bl.a i Fagersta, Borlänge, Sundsvall och Hudiksvall.

The Storyteller under en konsert i Hudiksvall.

En dag får MAV (Music Against Violence) ett meil från Sami Abu Sultan som representerar organisationen "Save Youth Future Society" i Gaza, Palestina.

I meilet frågar man om MAV skulle vara intresserade och ha möjlighet att komma till Gaza och tillsammans med ungdomar från Gaza, arrangera en manifestation med MAV's budskap om fred, medmänsklighet och alla människors lika värde.

Vi svarar att vi gärna skulle vilja komma, men måste undersöka, framförallt våra ekonomiska möjligheter.

Vi tar kontakt med Joel Ahlberg på "Folke Bernadotteakademin", som ber oss att inkomma med en projektbeskrivning, budget och en ansökan om ekonomiska medel till projektet. Vilket vi gör och får det beviljat.

År 2013

Förutom Johannes och mina duokonsserter, samarbetar vi på trio med Wermlandsensemblen, två konsserter i Oslo Fagerborg kirke, samt i Tönsbergs Slagen Kirke.

Johannes och jag spelar även en konsert i Church Sao Mattinho, under Portugals orgeldagar på Madeira.

Konsert med Eldar Levgran

På duo spelar jag tillsammans med pianisten Eldar Levgran en konsert i Avesta, samt programmet "The Storyteller" på duo med pianisten Tommy Kotter i Katakomberna, Möln-dal.

Projekt "Gaza Singing for Peace"

För att få passera gränsen mellan Egypten och Gaza vid gränsstationen i Rafah, var man tvingad att ha ett speciellt tillstånd som utfärdades av utrikesdepartementet i Kairo.

Den 27/2 2013 sände vi de dokument som skulle behövas för att få detta tillstånd, till den Egyptiska Ambassaden i Stockholm.

Vid kontroll via telefon med ambassaden i början av vecka 10, fick vi information om att det bytts personal inom ambassaden, varför vårt brev med dokumenten hade blivit liggande utan att någon tagit hand om vårt ärende.

Vid detta telefonsamtal ombads vi att så fort som möjligt, se till att våra pass med extra foton skulle sändas till Stockholm. Det började att bli ont om tid, varför jag onsdagen den 6/3 personligen åker upp till Stockholm och lämnar våra pass och foton på ambassaden.

Fredagen den 8/3 hade jag telefonkontakt med egyptiska ambassaden igen och fick då veta att våra pass var färdiga med visum till Egypten, de hade dock inte fått det speciella dokument som erfordrades för att passera gränsen till Gaza. Detta dokument utfärdades av egyptiska UD i Kairo.

Den egyptiska Ambassadören var, enligt den ambassadtjänsteman jag talade med, i telefonkontakt med egyptiska UD. Hon talade med en person hon personligen kände. Informationen jag under detta telefonsamtal fick, var att man skulle se till att egyptiska UD skulle sända det speciella tillståndet med fax till svenska ambassaden i Kairo. Vi skulle få hämta tillståndet där, den 11/3 när vi anlände till Kairo. Alla dokument för att passera gränsen från palestinsk sida hade vi redan fått.

Väntan på Kairos flygplats på att Svenska Ambassaden skall öppna.

Med denna information åker Johannes Landgren, Jon-Erik Björänge och jag söndagen den 10 mars för ett första planeringsmöte med vår samarbetspartner i Gaza. Vi flyger till Kairo via Istanbul och anländer klockan 02.50 den 11/3.

Vi tog kontakt med den svenska ambassaden direkt när den öppnade klockan 09.00.

Svenska ambassaden visste naturligtvis ingenting om vår situation. Vi har så många gånger tidigare upplevt, när vi har turnerat utomlands med kulturprogram, att man inte är speciellt intresserad av att hjälpa till. Dom lovade dock att ringa mig så fort faxen

kom.

Ungefär vid 14 tiden på måndagen ringde jag igen till ambassaden för att höra mig för om någon fax hade kommit.

Jag får då be ambassadtjänstemannen att gå upp till andra våningen där tydligen faxen fanns och kolla om någon fax hade kommit från egyptiska UD.

Efter att ha fått beskedet att det inte fanns någon fax och som jag uppfattar, det loja intresset från ambassadtjänstemannen att hjälpa oss, tappar jag tålamodet. Jag undrade om inte svenska ambassader utomlands skall vara svenska medborgare behjälpliga i situationer som dessa, speciellt när de är på väg på sådana uppdrag som vi var.

Vi hade då även fått reda på att representanter från svenska ambassaden i Jerusalem och personal från SIDA (Styrelsen för internationellt utvecklingssamarbete) väntade på oss i Gaza. Vår samarbetspartner i

Gaza hade då också varit i kontakt med gränsstationen på den egyptiska sidan i Rafah och försökt utverka tillstånd för oss att passera gränsen, utan att ha lyckats.

Jag blir kopplad till en annan tjänsteman som lovar att ta kontakt med egyptiska UD.

Han lovar att höra av sig till mig så fort något händer. Dock sätter vi en "deadline" till den 12/3 klockan 13.00.

Vi bedömde, att om vi inte hade något tillstånd vid den tidpunkten, var det ingen mening att fortsätta mot Gaza.

Den 12/3 klockan 13.00 ringer tjänstemannen från svenska ambassaden och meddelar att det på utrikesdepartementet i Kairo inte fanns något ärendenummer och därmed inga dokument eller uppgifter från den egyptiska ambassaden i Sverige.

Svenska ambassaden i Kairo lovar mig vid detta telefonsamtal, att i fortsättningen sköta kontakterna med egyptiska UD och se till att vi får alla tillstånd vi behöver för projektets genomförande. I Gaza var man förtvivlade över situationen och hade ringt oss flera gånger och hört sig för om vad som händer. Vi fick ta flyget tillbaka till Sverige igen.

**Några altsaxofontoner i Giza
med en annorlunda publik.**

Under våra dagar och mellan alla telefonsamtal i Kairo, hann vi inte se så mycket av staden. Vi hann dock ta oss till Giza och såg pyramiderna från kamelryggarna. Jag, liksom Louis Armstrong, passade också på att spela några toner i Giza. Skillnaden var bara att Louis spelade för sin fru med Sfinxen i bakgrunden. Jag spelade för en åsna med Cheopspyramiden i bakgrunden.

Efter hemkomsten till Göteborg får jag onsdagen den 20/3 ett mail från den egyptiska ambassaden i Stockholm, där man bifogar dokumentet som skulle ha givit oss möjlighet att passera gränsen mellan Egypten och Gaza. Efter telefonsamtal med egyptiska ambassaden i Stockholm, har jag även löfte från deras sida, att dom i fortsättningen skulle se till att vi inte skall ha några problem med att passera Egypten under projektets gång.

Söndagen den 24/3 har Johannes Landgren och jag ett Skype möte med Sami Abu Sultan och körledaren Ayman Abou Abdou från Gaza.

Efter detta möte bedömer vi att för projektets bästa, är det av största vikt att jag åker ner till Gaza, träffar kören samt körledaren på plats och hjälper till att komma igång med repetitionsarbetet. Eftersom få av körmedlemmarna läser noter kommer vi även att göra inspelningar på varje körstämma.

Andra försöket att ta mig till Gaza

Jag åker till Gaza söndagen den 7/4 och har då med mig nothäften till samtliga körmedlemmar på Duke Ellingtons Sacred Concert, noter på låten "Gaza Singing for Peace" samt på den svenska folkmelodin "Jag unnar dig ändå allt gott". Förutom noterna på samtliga låtar har jag med mig en inspelning med Ellington Sacred Concert, vi hade gjort tillsammans med Stensjöns kyrkokör.

**Stensjöns kyrkokör under ledning av Birgitta Landgren.
En kör vi gjort många konserter tillsammans med.**

Jag har även inspelningar med Sibelius musikprogram på "Gaza Singing for Peace" samt "Jag unnar dig ändå allt gott". Förutom dessa inspelningar på CD-skivor har jag även med mig CD-skivor där samtliga separata körstämmor finns inspelade. Med detta material har respektive körmedlem möjlighet att instudera sina körstämmor från både noter och ljudande material. Jag har även med mig PR-material i form av T-tröjor, pins samt Music Against Violence flyers.

Flygresan från Landvetter till Kairo via Istanbul, samt bilresan från Kairo via Sinai till Rafah, som är gränsstationen mellan Egypten och Gaza, fungerade perfekt.

Mina papper från egyptiska utrikesdepartementet gjorde att jag fick en snabbbehandling och fick gå före den långa kön av människor som, i ett fullständigt kaos, väntade på att få komma in till passkontrollen. Egyptiska passkontrollen var också något mycket speciellt, men jag kunde passera gränsen efter många om och men.

Nu skulle jag transporteras med en buss 100 meter till Gazas passkontroll.

På grund av min vita mustasch och den hätta jag bär på huvudet, för min överkänslighet för stark sol, trodde förmodligen personerna som skulle hjälpa mig med mitt bagage, att jag var den amerikanske wrestlinghjälten Hulk Hogan. Dom vrålade Hogan! Hogan! Hogan! och slogs verkligen om vem som skulle ta mina väskor.

Väl igenom Gazas passkontroll blir jag hämtad av Sami Abu Sultan (projektets administratör i Gaza) med bil och körd till hotell Almat'haf.

Sami Abu Sultan i Gaza.

Efter några timmars vila blir jag upphämtad, bjuden på middag och sedan presenterad för körledaren Ayman Abou Abdou.

Tisdagen den 9/4 besöker Sami och jag tillsammans med Ayman musikskolans ledare Ibrahim Najar och för honom presenterar jag projektet "Gaza Singing for Peace".

Jag får inventera skolans instrumentförråd och försäkra mig om att vi inte behöver ta med oss något keyboard eller trumset från Sverige till våra kommande repetitioner.

Sami och jag besökte vidare vår samarbetspartner "Save Youth Future", där jag blev presenterad för deras styrelse och fick även där tillfälle att ingående presentera projektet "Gaza Singing for Peace", samt berätta om våra framtida visioner. Jag blev även presenterad för personalen på Austrian Representative Office, Austrian Development Agency, kontoret där även Sami var anställd.

På Save Youth Future's kontor.

Senare på dagen var Sami, Ayman och jag inbjudna till en liten konsert, som några elever på musikskolan spelade för oss.

På kvällen kommer stora delar av kören till mitt hotell och jag håller en liten workshop om projektet, samt om musiken vi kommer att framföra tillsammans.

Onsdagen den 10/4 besöker Sami och jag konstföreningen Windows, som med de medel som står till deras förfogande, vill vara med och stötta vårt projekt.

Jag blir sedan presenterad och bjuden på lunch hos Samis familj där även Ayman ansluter.

Vi åker sedan till mitt hotell där gruppen "Sol-team" spelar en kort konsert för oss.

De flesta av medlemmarna i gruppen kommer att ingå som sångare i kören.

Tillsammans med körledaren Ayman Abou Abdou, går jag grundligt igenom musiken och överlämnar samtliga noter och CD-skivor. Detta arbete sker på mitt hotellrum och avslutas omkring klockan 02.00 natten mellan onsdag och torsdag.

Ayman Abu Abdu

På morgonen torsdag den 11/4 blir jag upphämtad och körd till gränsövergången till Egypten. Efter samma kaotiska upplevelse vad gäller passkontrollen och med samma Hogan hysteri, sätter jag mig i en förutbeställd bil på den egyptiska sidan av gränsen och börjar min resa genom Sinai mot Kairo.

På väg hem genom Sinai den 11 april 2013.

Efter en timmes körning på motorvägen in i Sinaiöknen, har en stor lastbil blivit stoppad och står i den högra körfilen. I den vänstra körfilen stod en Toyota pickup, med en maskeringsklädd man med svart luva över ansiktet på flaket. På bilens tak var ett maskingevär uppsatt och riktat mot lastbilen. Runt lastbilshytten stod 5 män, delvis maskerade med svarta luvor, utrustade med olika tillhyggen.

Min chaufför saktade ner farten och när vi passerade lastbilen, tittade jag upp och såg en lastbilschaufför, vars ansikte uttryckte en sådan skräck jag aldrig tidigare sett.

På min fråga till min chaufför vad som var på gång, får jag bara en axelryckning till svar.

Efter ytterligare 1 timmes resa i Sinai var båda körfilerna i vår färdriktning blockerade av en stor lastbil med släp. Båda filerna i den motsatta färdriktningen var också blockerade av en tankbil med släp.

Ett antal personbilar som vägen var blockerad för, väntade på att få komma fram och som jag uppfattade situationen, hade männen som körde de väntande bilarna, gått ur sina bilar och fullt slagsmål hade uppstått på motorvägen.

Man höll även på att välta en personbil, men ångrade sig och knuffade bilen av vägen istället. Min chaufför gick också ur bilen, men kom snabbt tillbaka och efter att man knuffat personbilen av vägen, blev det en liten öppning så att vi kunde smita förbi lastbilen och fortsätta vår

resa mot Kairo. På min fråga till min chaufför om orsaken till tumultet, fick jag samma axelryckning till svar.

Detta var en taxiresa jag aldrig kommer att glömma, där den vackra solnedgången över Sinai förbyttes till en rädsla jag aldrig tidigare känt. Vi var dock i säkerhet och i perfekt tid framme vid flygplatsen i Kairo, mitt plan lyfte klockan 20.20. Efter byte av flyg och några timmars sömn i Istanbul, fortsatte jag på morgonen den 12/4 mot Göteborg. Jag var framme i Göteborg klockan 11.45.

På väg mot Kairo via Sinai.

En summering i efterhand av projektet säger mig, att det ur många aspekter för fortsättningen, var av största vikt att jag gjorde denna resa.

Första repetitionsperioden 19 – 23 september.

Thomas Jutterström som kommer att spela keyboard istället för Johannes Landgren under hela projektet, kommer till Göteborg tisdagen den 17/9. Vi går igenom musiken med honom tisdag kväll och hela dagen den 18/9.

Den 19 september flyger Gunno Palmquist körledare, Thomas Jutterström keyboard, Jon-Erik Björänge trummor och jag till Gaza, för den första repetitionen med kören. Denna gång reser vi via Amsterdam till Tel Aviv, eftersom det instabila läget i Egypten gör det så gott som omöjligt att resa via Kairo till Rafah. Framförallt är Sinai mycket riskabelt att passera.

Fr.v. Gunno, jag, Jon-Erik och Thomas

Vi har av israeliska myndigheter, med hjälp av svenska konsulatet i Jerusalem, fått ett 6 månaders passertillstånd till Gaza. Vi kommer till Erez (gränsstationen mellan Israel och Gaza) klockan 9.00 den 20/9.

Här möts vi av vår administrativa medarbetare Sarhan B Abu Kalloub (Communication and

External Relations Officer) på Save Youth Future Society – SYF. Han har de nödvändiga passertillstånden vi behöver från Hamas sida, för att få resa in i Gaza. Sarhan B Abu Kalloub har övertagit Sami Abu Sultans roll i projektet, eftersom Sami för tillfället befinner sig i Sverige. Vi anländer till hotell Almat'haf och får några timmars välbehövlig vila efter den ganska tuffa resan. Vi har avtalat med Ayman Abu Abdou, körledaren på plats i Gaza, att starta repetitionen med kören klockan 16.00 den 20/9. Vår repetitionslokal är bokad i hotellet och vi är mycket förväntansfulla på att få höra hur långt arbetet med kören kommit.

Klockan 16.00 går vi till vår repetitionslokal och där finns körledaren och några få körsångare. Något förvånade frågar vi var kören är och får då veta att det i princip inte finns någon kör. Vid det tillfället är jag fullt övertygad om att lägga ner hela projektet.

När jag nämner det för Sarhan Kalloub arrangerar han med hjälp av Sami Abu Sultan på telefon ifrån Sverige, så att en befintlig orkester med ett antal sångare, samt ytterligare några sångare kommer till hotellet och gör någon form av audition. Vi får löfte att ur dessa konstellationer plocka de körsångare vi behöver.

Audision

Dessa unga damer och även vissa av killarna som vi väljer ut att sjunga i kören, får inte själva vara ute efter mörkrets inbrott, samt att de kommunala transportmedlen inte fungerar. Deras föräldrar nekar dem att delta i denna verksamhet om de inte blir hämtade till och körda hem ifrån repetitionerna. Repetitionerna måste även förläggas i representativa lokaler, där verksamheter som innefattar män och kvinnor tillsammans normalt pågår. Om

inte så är fallet, är risken stor att vår verksamhet blir stoppad av Hamas-regeringen. Därför hyr vi en egen chaufför, samt förlägger alla repetitioner till hotell Almat'haf. Det är i Gaza definitivt inte som att arbeta i Sverige med musik och kultur. Här är det många parametrar att ta hänsyn till. Hotell

Hotell Almat'haf's granne.

Almat'haf har som granne en moské som vid flera tidpunkter varje dag har sina böneutrop. När dessa startar innebär det en paus i vårt repetitionsarbete.

Efter tre dagars hårt arbete, speciellt från Gunnos sida, har vi en kör som vi tror, efter att ha förenklat körarrangemangen, skall kunna fungera.

Trailer "Gaza Singing for Peace"

<https://www.youtube.com/watch?v=68Wg-P6v1Co>

Vi bedömde, efter vårt arbete under dagarna 20 – 23 september, att med minst två dagars repetition i veckan, fram till vår nästa repetitionsperiod den 29 oktober, skulle kören ha möjlighet att klara av ett konsertprogram.

Under mellanperioden skulle vi ha kontinuerlig kontakt via Skype och kunde vid dessa kontakter anpassa musiken samt hjälpa till att lösa musikaliska problem

Våra planer var att spela 3 konserter varav en i Gaza, en i Ramallah samt en i Jerusalem.

Vi reser tillbaka till Sverige igen den 23/9 via Jerusalem, där vi på svenska konsulatet har ett avtalat möte med Ambassadör Axel Wenhoff och Johanna Strömquist, samt studieförbundet Bildas Lars Lingius. Svenska konsulatet har lovat att hjälpa oss med nödvändiga tillstånd, för att kören skall få möjlighet att komma ut från Gaza, vid våra planerade konserter i Ramallah och Jerusalem. Bilda har lovat att hjälpa oss med de kontakter som erfordras för att få till stånd dessa konserter.

Under perioden 24/9 till den 29/10 står vi så gott som dagligen via Skype, i kontakt med Aymen och Sarhan. Vi får kontinuerligt information om hur repetitionerna med kören fortskrider. Vissa förändringar av arrangemangen görs också vid dessa Skypemöten.

I Gaza insamlas alla nödvändiga pass och ID-handlingar från personerna från Gaza, som behövs för att genomföra konserterna i Ramallah och Jerusalem.

Dessa kopieras och sänds till svenska konsulatet i Jerusalem. Konsulatet kommer att anhålla hos de israeliska myndigheterna, att utfärda tillstånd för samtliga personer från Gaza att få passera gränserna vid Erez och Västbanken.

Andra repetitionsperioden 29 oktober – 3 november.

Den 29/10 är det dags igen att göra en ny repetitionsresa till Gaza. Denna gång flyger vi med Turkish Air från Göteborg via Istanbul till Tel Aviv. Vi blir denna gång hämtade på Ben Gurion flygplatsen på morgonen den 30/10 och körda till Erez.

Efter sedvanliga kontroller anländer vi till hotell Almat'haf och kryper direkt mellan lakanen för några timmars sömn.

Inför denna period hade jag via Lars Lingius, från studieförbundet Bilda, fått kontakt med Al Mamal, en kultur- och utställningshall i Jerusalems gamla stad. Styrelsen för denna kulturförening var mycket intresserad av att arrangera en konsert med Gaza Singing for Peace.

I Ramallah var den palestinska organisationen Sharek intresserad av en konsert.

Under perioden 23/9 till den 29/10, har Sarhan varit tvingad att, för representanter inom Hamasregeringen i Gaza vid tre tillfällen, förklara budskapet och intentionerna i projektet Gaza Singing for Peace.

Jag får en trädplanta som jag planterar i hotell Almat'haf, som vi hoppas skall växa och på så sätt symbolisera projektet Gaza Singing for Peace.

Vi är sponsrade av kulturhuset Brew House i Göteborg, som har försett oss med en skylt, som sätts upp bakom trädet jag planterade.

En mycket vacker skylt i plexiglas, med ett foto av hela gruppen och som med ord beskriver projektet Gaza Singing for Peace. Skylten sattes upp av hotellets personal och dokumenterades med foto som visades på hotellets TV-monitorer. Det är bara Gaza Singing for Peace och den amerikanske expresidenten Jimmy Carter, som har planterat ett träd och har en skylt som minne av detta inom hotellets område, så vi är i gott sällskap.

Den 1/11 var hela gruppen i Gazas hamn för fotografering. Vid detta tillfälle kör det plötsligt fram en motorcykel, med två Hamaspolis, och ställer sig mellan kameran och oss som skulle fotograferas. Dom försökte alltså att stoppa vår verksamhet. Vår fotograf Mohamed Jabaly gjorde som vanligt ett fantastiskt bra arbete och lyckades vid detta tillfälle även

förmå dessa motorcykelpoliser att åka däri-
från.

I slutet av denna period var vi på det klara med att kören skulle klara av att presentera musi-
ken på en godtagbar nivå.

Den 3 november bara några timmar innan vi skall lämna hotellet för hemresa till Sverige, får
jag via Johannes Landgren i Sverige, det dystra beskedet från konsulatet i Jerusalem.
Samtliga medlemmar från Gaza som sökt inresetillstånd till Israel, har fått avslag på sina an-
sökningar. Detta innebär att vi inte har möjlighet att spela våra planerade konserter i Ramallah
och Jerusalem.

Stämningen i kören var, på grund av att repetitionerna hade gått bra, mycket god och vi ville
inte förstöra den genom att berätta den dåliga nyheten. Sarhan fick i uppdrag att berätta detta
vid körens nästa repetition.

Vi hade tidigare från svenska konsulatet fått indikationer, på att det skulle bli svårt att få detta
tillstånd från israeliska myndigheter. Vid ett tidigare tillfälle när en grupp från Gaza hade fått
tillstånd att resa ut, hade man väntat med en buss vid gränsövergången på den israeliska sidan.
Efter att gruppen hade stigit ombord på bussen hade den förseglats och under transporten hade
man placerat patrullbilar före och efter bussen. Människorna som lever i Gaza är mycket lutt-
rade och tar inte något för givet, som vi ofta kan göra. Dom lever ofta efter devisen ”Inshal-
lah”, som betyder om Gud
vill.

Nu fick vi lov att planera om konsertveckan.

Att ställa in konserterna var för körens del helt otänkbart. Ett sådant beslut hade definitivt fått
motsatt effekt, i förhållande till projektets intent-
tioner.

Körmedlemmarna och alla övriga som arbetat med projektet skulle fullständigt ha deppat
ihop. Vi beslutade att spela 2 konserter i Gaza. En konsert med speciellt inbjudna gäster och
en konsert som riktade sig mer till allmänheten.

När vi sedan på hemväg passerar den israeliska gränsstationen, mellan Gaza och Israel, på vår
väg till Tel Aviv, står jag och väntar på att kontrollanten letar igenom min resväska. Han tar
upp alla mina kläder och kastar dom tillbaka i väskan i en enda röra, vissa i väskan andra till
häften utanför väskan. Till slut tar han min necessär, öppnar den, håller den upp och ner och
skakar så att allt innehåll ramlar ut på toppen av klädhögen. Jag upplever detta som en ren
provokation!

På vår väg i taxin mellan gränsstationen och Ben Gurion flygplatsen, blir vi stoppade av beväpnade unga militärer och ytterligare en gång genomsökta. I säkerhetskontrollen på Ben Gurion flygplatsen får dom mycket stora problem med Jon-Eriks cymbaler. Han får mycket noga förklara vad dom används till. Han själv blir intagen i ett särskilt rum för kroppsvisitation. Efter många om och men vad gäller dessa cymbaler, kommer vi fram till "gaten" och kan gå ombord på planet till Istanbul. Därefter var det en normal flygning hem till Göteborg.

2 konserter i Gaza.

Den tredje resan för repetitioner samt konserter startade den 18 november med repetition den 19:de samt konserter den 20 och 21 november. Det började med att när vi anländer till Ben Gurion flygplatsen i Tel Aviv, blir vi stoppade och anmodade att gå till ett rum och vänta. Efter en stunds väntan kommer ett par vakter och hämtar oss och som tur är får vi fortsätta mot Gaza. Någon förklaring till denna väntan får vi dock inte.

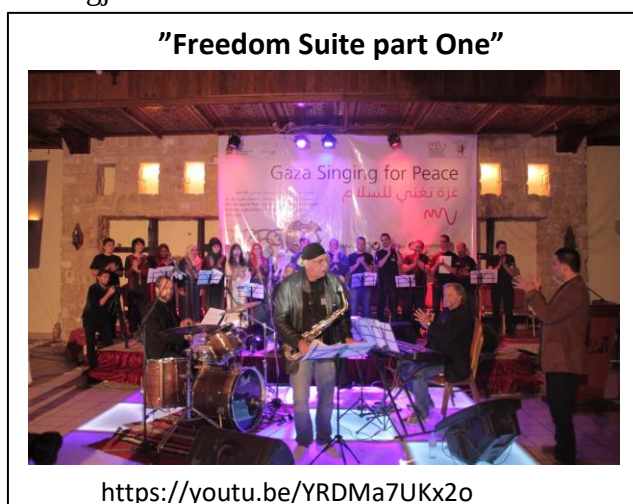
Den 19-de var det olika bud på vilken tid repetitionen skulle börja. En tid som sagts var klockan 12.00 och en annan tid var klockan 16.00. Vi kom igång klockan 17.00.

Då var alla instrument som hade hyrts in, trummor, keyboard med förstärkare och högtalare, på plats. Repetitionen gick bra och alla var mycket taggade inför konserterna.

Vi sammanställer ett konsertprogram som vi tror skall bära vårt budskap från scenen ut till publiken. Vi beslutar att i konsertprogrammet inrymma delar av Martin Luther Kings tal 1963 från Washington DC "I have a dream", samt ett poem skrivet av den i arabvärlden mycket kända palestinske författaren och poeten Mahmoud Darweish.

I Gaza hade man framställt en stor fond i plast som skulle sättas upp på scenens bakre vägg och som beskrev projektet Gaza Singing for Peace, tre roll up's, inbjudningskort samt en programfolder. Ett stort antal inbjudningar hade sänts ut till olika organisationer, ambassader, TV-stationer, journalister m.m. Vi räknade med att ungefär 300 personer skulle finnas i publiken vid den första konserten i hotell Al-mat'haf.

Klockan 19.00 den 20 november, var det så dags för vår första konsert, det kom 500 personer vilket gjorde att dörrarna till konsertlokalen fick öppnas, så att en del av publiken kunde stå utanför och lyssna.

Konserten gick över förväntan och kören skötte sig superbra. Det blev ”standing ovation” och ett extra nummer.

Sedan följde TV- intervjuer samt fotograferingar i hundratal. Det var 13 TV stationer på plats samt många nyhetsredaktioner som arbetade över internet. Sedan var det alla konsertbesökare som ville ta kort tillsammans med oss.

Dagen därpå den 21/11 var det dags för soundcheck klockan 13.00 i Gaza - Al - Mishal Foundation. Som det är vid alla dessa soundcheck, drar det ut på tiden och

vi var inte färdiga när de första konsertbesökarna började komma.

Konserten kom igång ungefär klockan 18.00, men var utlyst till klockan 17.00.

Denna konsert avlöpte även den utan några som helst problem och även här blev det för mycket publik, så många fick inte plats utan fick vända eller stå i foajén. Konserten avslutades även här med ”standing ovation” och med ett extranummer.

Presenterar under överinseende av Sarhan B Abu Kalloub

"Freedom Suite part Two"

<https://youtu.be/23jcf5E2INI>

Våra konserter i Gaza den 20 och 21 november blev mycket lyckade, med sammanlagt 800 personer i publiken och med stående ovationer. Vissa publiksiffror har nämnts till att vara 500 + 700, men då har man nog räknat alla dessa som inte kom in på grund av platsbrist.

Körmedlemmarna var mycket lyckliga och flera av medlemmarna samt många i publiken hade aldrig varit med om något liknande, både vad gäller musiken och budskapet i konserten. Vår bedömning är att utfallet av vårt projekt hade lyckats både publikt, medialt och bland medlemmarna på scenen såhär långt

Hjältarna som lyckades trots alla svårigheter, ingen nämnd och ingen glömd!

Vi samlades i hotellet efter konserten och summerade vad vi hade åstadkommit, vilket inte kan benämnas annat än med ordet succé. Vi har förmedlat ett starkt uttryck med vårt budskap och musik till vår publik.

Våra vänner från Gaza uttryckte det som om dom inte var samma personer längre. Dom hade bestämt sig för att starta en kör som skulle träffas och sjunga en gång i veckan.

Vi beslutade även att gå vidare med vårt projekt och ännu en gång försöka att få spela konserten i Ramallah och i Jerusalem till att böja med. Funderingar fanns även att spela konserten på andra platser där behovet av vårt budskap om medmänsklighet och fred är påtagligt, vilket är på många platser på vår jord idag och har en tendens att öka till antalet.

Summering och avsked.

I mitten med keps vår fantastiska fotograf och filmare Mohamed Jabaly.

Det blev ett mycket känslomässigt avsked, men med ett löfte om att hålla kontakten och försöka driva projektet vidare. Med hjälp av internet och framförallt Facebook har vi idag många vänner i Gaza, som dagligen hör av sig.

Den 22/11 fick vi lov att gå upp mycket tidigt eftersom gränsstationen Erez stängde klockan 12.00, men fick på grund av detta tid till förfogande att besöka organisationen Sharek i Ramallah, som mycket gärna i framtiden vill samarbeta med Gaza Singing for Peace.

På Ben Gurion flygplatsen startade de sedvanliga problemen med Jon-Eriks cymbaler. Han blev ytterligare en gång tagen till ett speciellt rum för kroppsvisitering. För min del händer en incident som jag dessvärre råar för själv. I min "Gigbag" för saxofonen finns det en liten sidoficka, där jag förvarar några små detaljer för att göra små reparationer och justeringar, om något skulle hända vid ett konserttillfälle. Där fanns också en mycket liten skruvmejsel.

Vid den andra genomlysningen, av min saxofon, upptäcker säkerhetspersonalen denna mejsel, varpå jag får plocka ur innehållet i sidofickan. Den unga damen fokuserar på skruvmejseln och frågar vad jag har denna till.

Jag förklarar för henne och tillägger att jag har flugit runt stora delar av vår jord, utan att någon flygplats hittills har reagerat på detta lilla verktyg. Hon tar då mejseln och provokativt slänger den, med orden: "detta är förbjudet i Israel" i lådan med beslagtagna föremål. Jag plockar tillbaka övriga prylar i sidofickan och går några steg.

Jag känner nu hur avskyn över hur man blir behandlad, sköljer genom min kropp, varpå jag vänder mig om och pekar det berömda fingret mot henne. Jag blir naturligtvis tillbakakallad och mitt pass beslagtas. Efter en stunds väntan dyker en man med många stjärnor på axelklaffarna upp, varpå jag för honom, får berätta vad som hade hänt. Med ett litet leende på läpparna, uppmanar han mig att be den unga damen om ursäkt, vilket jag gör och får tillbaka mitt pass. Passet var nödvändigt för mig att ha, för att så fort som möjligt kunna lämna detta land.

Jag förstår mycket väl att man måste ha en hög säkerhet i ett så oroligt område. Vad jag vänder mig emot är, det provokativa bemötandet man får. Jag är inte deras fiende, men kan lätt bli det, om man behandlas som vi blev vid vissa tillfällen.

Efter de stora framgångarna med projektet, började vi att planera för en fortsättning av Gaza Singing for Peace. Det första planeringsmötet var den 2/12 hemma hos projektledaren Johannes Landgren.

Kollar så att trädet mår bra innan hemresan

Vi får förtroende och ekonomiskt stöd, från Folke Bernadotte Akademin för att fortsätta vårt projekt Gaza Singing for Peace.

Efter information från Svenska Konsulatet i Jerusalem, inser vi att vi måste avsluta våra planer på att spela konserterna i Ramallah och Jerusalem. De israeliska myndigheterna skulle aldrig ge våra medmusikanter från Gaza, tillstånd att komma in i Israel.

El Sistema (en global visionsdriven musikrörelse för barn och unga) och Göteborgs kommun har planer på att arrangera en festival som hade arbetsnamnet ”Musikens och kunskapens Gothia Cup”. (Gothia Cup, The World Youth Cup, är en av världens största fotbollscuper för ungdomar som arrangeras varje år i Göteborg). Denna festival är, tillsammans med Umeå, som är Europas kulturhuvudstad år 2014, intresserade av att låta konserten Gaza Singing for Peace ingå i deras respektive festivalprogram.

Vi har också planer på att anordna utbildning för Gazakören, med hjälp av professionella körledare som MAV har i sin organisation. På detta sätt skulle körmedlemmarna få den kunskap som erfordras, för att starta upp någon form av körverksamhet i Gaza vid hemkomsten. Tanken med denna körverksamhet var att med konstnärligt utövande, försöka överbrygga motsättningar och hinder för byggandet av en gemensam framtid i fred och frihet.

Ungdomarna från Gaza skulle också få möjlighet att träffa ungdomar från Sverige och berätta om sin livssituation och på så sätt skapa kunskaper om Gaza bland svenska ungdomar, samt skapa kontakter via t.ex. Facebook och andra sociala medier. Dessa kontakter är enligt våra erfarenheter från 2013 mycket viktiga för ungdomarna i Gaza.

Vi börjar nu att undersöka möjligheterna att transportera våra vänner från Gaza, via gränsstationen i Rafah, över Sinai till Kairo och vidare med flyg till Göteborg. Så

långt i vår planering, inträffar kriget mellan Hamas och Israel. Samtliga våra planer och möjligheter grusas över en natt. Vi blev naturligtvis oerhört besvikna, men på samma gång förargade över hur politiker och makthavare kan utsätta den lilla människan, som om ett människoliv inte har något värde. Situationen i Gaza utvecklades under sommaren i en sådan riktning, att ett genomförande av Gaza Singing for Peace var helt otänkbart.

Människorna i Gaza utsattes för ett obeskrivligt lidande och levde under mycket knappa förhållanden, både vad gäller livets nödtorft och stimulerande aktiviteter. Våra medarbetare i Gaza hade sett fram emot en fortsättning av projektet ”Music Against Violence/Gaza Singing for Peace ” och var i det närmaste förkrossade, över att det inte skulle gå att genomföra.

Produktion av DVD-skivan ”Gaza Singing for Peace”

Deras önskemål var nu att vi tillsammans och med hjälp av internet, producerar en DVD-skiva, som förhoppningsvis kommer att sprida kunskap om och samtidigt kan vara en opinionsbildare mot livssituationen i Gaza. Samtidigt vill våra vänner i Gaza mycket gärna ha en kreativ verksamhet som för en stund kan få dem att glömma vardagen och kanske också få en framtidstro.

Texterna kommer att handla om livssituationen i Gaza samt förhoppningarna om en bättre framtid. Samtliga texter skall skrivas av medlemmarna i kören och kommer att beskriva egna upplevelser och förhoppningar, både i en arabisk och i en engelsk version. Vi skall använda låten "Gaza Singing for Peace", som framfördes med ofullständiga texter på grund av tidsbrist, under konserterna i Gaza den 20 och 21 november 2013.

Folke Bernadotte Akademin ställde sig positiv till att stödja denna DVD produktion, varför vi startade arbetet.

Musik- och videoinspelningarna utfördes både i Gaza och i Sverige. I Sverige dokumenterades studioarbetet i bild, medan Gaza-inspelningarna även beskriver miljöer och autentiska bilder. Dessa ljud och videoinspelningar skulle sedan här i Sverige mixas och sammanställas till en färdig DVD-skiva. Produkten fick lov att hålla högsta professionella standard för att den skulle ha en chans att bli antagen och spelad av radio- och TV-stationer.

Vi hade ambitionen att få en så stor spridning som möjligt på denna produkt internationellt, för att på så sätt sprida kunskap om situationen i Gaza, samt föra ut vårt budskap om fred och ickevåld. Produkten var även tänkt att vara den första informationen om våra planer, att tillsammans med andra europeiska länder bygga upp en årligen återkommande musikfestival i Gaza.

Ljud- och bildinspelningar utfördes i Göteborg och Gaza. Vi sände ljud och bildfiler emellan oss. Vår fotograf i Gaza, Mohamed Jabaly hade arbetat som volontär på en ambulans under kriget och hade ett digert bildmaterial som vi kunde använda.

Efter många timmars studio och layoutarbete hade vi en färdig produkt att sända till Tyskland för press-

Ljudtekniker i Gaza, Mohammad Lomani

Ljudtekniker i Göteborg Sven Jansson

ning.

Magnus Bergström, en mycket kompetent kontrabasist, med kunskaper i filmteknik, utförde allt filmarbete i Göteborg, samt gjorde den slutliga mixen av ljud och bild.

Jag hade beställt det så, att pressfirman i Tyskland skulle sända 500 exemplar till Svenska Konsulatet i Jerusalem, samt 500 exemplar till mig. Svenska Konsulatet hade lovat att ta sina exemplar över gränsen till Gaza.

Exemplaren till mig kom fram utan några problem, medan dom till Svenska Konsulatet fastnade i Israels tull.

Vi hade bestämt att ha en releasefest i hotell Almat'haf i Gaza den 5 mars 2015.

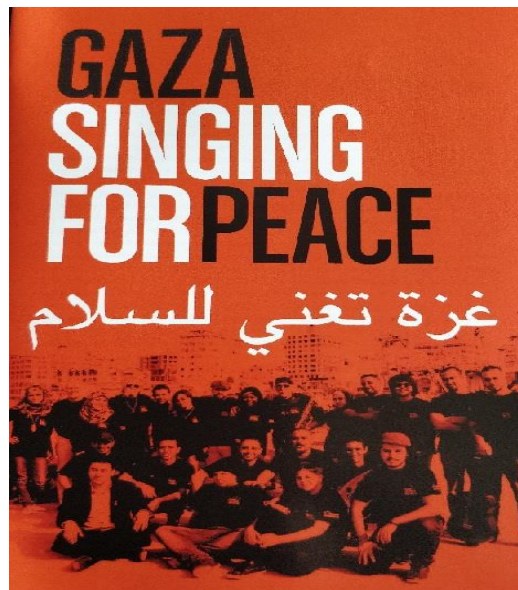
Svenska konsulatet i Jerusalem hade lovat att vara med i releaseprogrammet med ett tal.

Ett stort antal TV-och radiostationer samt journalister var inbjudna. Problemet var bara att skivorna satt fast i den isreliska tullen, så vi fick lov att inställa releasefesten i Gaza.

Efter några dagar fick Svenska Konsulatet leveransen med skivorna, men i samma tidsperiod blev all personal på Svenska Konsulatet av israeliska myndigheter nekade att resa till Gaza. Även jag fick reseförbud.

Konsulatet lyckades dock med hjälp av ett annat lands beskickning, få hjälp att transportera skivorna över gränsen till Gaza.

DVD "Gaza Singing for Peace"
Engelsk version.

<https://www.youtube.com/watch?v=aHx-0wWANNE>

Jag fick från Konsulatet besked om att skivorna fanns i Gaza, men från vår samarbetspartner Save Youth Future, som skulle mottaga dessa, fick jag beskedet att det inte fanns några skivor på plats.

Alltså 500 exemplar av DVD'n Gaza Singing for Peace var spårlöst borta. Jag undrar om inte Hamas hade ett finger med i detta spel?

I Sverige hade vi releasefesten på Brew House i Göteborg den 16 mars.

Vi hade sänt inbjudningar till ett stort antal riks-och kommunalpolitiker, massmedia samt religiösa samfund. Inga politiker, ingen från massmedia, ingen från den judiska församlingen kom, eller visade något intresse för vårt projekt.

Jag vill dock rikta ett stort tack från Music Against Violence till Folke Bernadotte Akademin, Svenska Konsulatet i Jerusalem, Save Youth Future i Gasa samt alla som på något sätt varit med och stöttat detta projekt.

För min personliga del, har jag av detta projekt lärt mig att det nog är så gott som omöjligt att uppnå en värld med medmänskliga värderingar.

I maj månad 2014 deltar jag i en paneldebatt på Bio Roy ingående i Vetenskapsfestivalen i Göteborg, med ämnet Musik och Politik.

"He's got the whole world in his hands"

Den 4 juli 2014 spelar Johannes Landgren orgel, Jon-Erik Björänge trummor och jag en konsert i Memorial Church Berlin, som spelas in för en kommande CD.

Johannes och jag spelar diverse konserter på duo, på trio, eller med någon kör under åren 2014 - 2015.

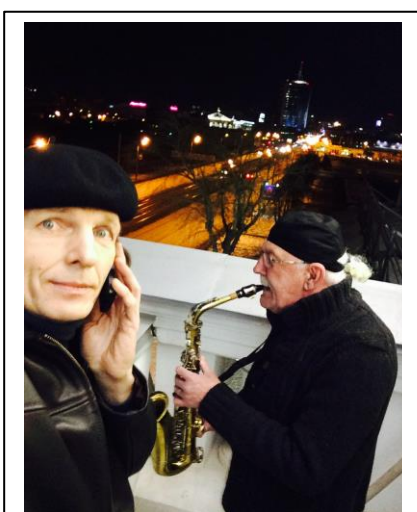
<https://youtu.be/dAWZSGC21Ug>

Den 8 februari 2015 är det åter dags för Johannes och mig att besöka Ryssland och delta i "Jazz and Pipe Organ Festival" i en helt ny fantastisk konsertsal i Chelyabinsk. Detta år kommer de deltagande artisterna från Frankrike, Holland, Tyskland, Ryssland och Sverige.

Denne fantastiske man och festivalgeneral Vladimir Khomjakov lyckades, med hjälp av Chelyabinsk Philharmonic Society, efter att kyrkan lämnades tillbaka till församlingen, flytta orgeln till detta konserthus. Ett arbete som med hjälp av orgelbyggare tagit flera år.

Även här ljuder det under Vladimir Khomjakovs överinseende, ut över Chelyabinsk en kylig februariافتon, saxoftoner från taket på det nya konserthuset.

Chelyabinsk 2015

**Lewin Landgren Duo live in Chelyabinsk
Billy Strayhorns "Blood Count"**

https://youtu.be/_OtqwEMxMSw

ÅR 2016

Den 3 februari spelar Johannes och jag ytterligare en utsåld konsert med GWO (Gothenburg Wind Orchestra) under ledning av Örjan Fahlström.

Vi spelar även ett antal konserter på duo, samt ett antal körsamarbeten under året.

ÅR 2017

Foto: Magnus Bergström

Jag startar kvartetten "Made In Gothenburg" bestående av Tommy Kotter piano, Yashuito Mori bas, Jon-Erik Björänge trummor samt jag själv altsaxofon. Vi spelar med den kvartetten en konsert på Sockerbruket Arena i Göteborg den 11 maj. Trots att denna grupp består av några av de bästa musikerna Göteborg kan uppbringa, är det så svårt att finna arrangörer, så gruppen läggs ner.

Förutom några singelkonserter gör Johannes och jag på duo en ganska lång turné, bestående av 7 konserter, som börjar i Göteborgs Domkyrka den 1/7 och avslutas i norrlandsorten Lycksele den 8/7.

Konsert i Arjeplogs kyrka (Johannes födelseort).

Den 27 september är det åter dags för Johannes och mig att under 3 dagar, besöka Ryssland och Chelyabinsk festival "Jazz and Pipeorgan". Delta- gande artister kommer detta år ifrån Tyskland, Polen, Norge, Ryssland samt Sverige. Det känns faktiskt underbart att vid varje konserttillfälle få spela för utsålda konsertsal-

lar.

**Lewin Landgren Duo live in Chelyabinsk
Billy Strayhorns "Lotus Blossom"**

<https://youtu.be/TaMolzFoGDw>

Jam med asiatisk grupp

Välkomnar publiken

"United Russia, Norway and Sweden"

År 2018

Programmet "The Storyteller" tas upp igen, nu på duo med pianisten Tommy Kotter. Vi spelar konserten den 5 april på Kom Musik & Bar i Göteborg samt den 31 oktober i Mimers hus i Kungälv. I MCV's (Musikcentrum Väst) programserie Musik på Biblioteket, ingår vi som en programpunkt och framför programmet på Sjöviks bibliotek i Lerum den

20/11, Vänersborgs bibliotek den 2/2 2019, samt på Ulricehamns bibliotek den 15 mars 2019.

Johannes och jag spelar totalt 6 konserter på duo, trio, samt tillsammans med körer i Sverige, plus att vi deltar i en minifestival i Kristianstads kyrka.

Vi spelar återigen en konsert i Memorial Church i Berlin, samt en konsert i Gransee, Tyskland.

Den 24 september är det dags för oss att delta i "Jazz and Pipeorgan" festivalen i Chelyabinsk igen, nu med deltagande artister från Israel, Österrike, Tyskland, Ryssland och Sverige.

The organist is feeling good!

Programpresentation med tolk.

En bakifrån kommande blues.

Igor Parashchuk en mycket god vän och saxofonkollega.

Skål för ytterligare en festivalsuccé.

År 2019

Med Lewin Landgren Duo, trio, samt med körer spelar vi 6 konserter i Sverige.

Vi besöker Chelyabinsk på duo som vanligt. Förutom 2 konserter i festivalen ”Jazz and Pipeorgan”, spelar vi detta år även konserter i Troitsk, Miass samt Yuzhnouralsk. Samtliga konserter spelade vi för utsålda konsertsalar.

I festivalen deltog detta år artister från Skottland, Israel, Tyskland, Danmark, Ryssland samt Sverige.

Två bilder från konserten i Miass.

Detta år var det sjunde gången som Johannes och jag besökte Chelyabinsk och deltog i festivalen ”Jazz and Pipe organ”. Under dessa besök har vi fått många fantastiska vänner, både bland musiker och publik.

Staden Chelyabinsk är en industristad med cirka 1,2 miljoner invånare. Staden är huvudorten för Chelyabinsk oblast (län) och ligger vid Uralbergen i södra Ryssland cirka 150 km norr om gränsen till Kazakstan och inte långt från gränsen som skiljer Europa från Asien. I Chelyabinsk satsar man mycket på kultur och när man vandrar på gågatan möts man av skulpturer som speglar stadens historia samt geografiska läge.

Porten till Asien

En vilande Caravan

År 2004 när vi kom till Chelyabinsk den första gången, spelades det Charlie Parker-musik i högtalarsystemet på gågatan. Förmodligen för att uppmärksamma att festivalen "Jazz and Pipe organ" startade. En nästan chockartad positiv upplevelse för en jazzmusiker från Sverige. På gågatan finns även ett flertal statyer av musiker

Kollega i Chelyabinsk

Ytterligare en kollega

I Chelyabinsk finns det ett stort konserthus med tillhörande symfoniorkester, ett storband som jag vid ett tillfälle fick glädjen att besöka, samt förmodligen många fler ensembler som jag inte känner till. Det senaste tillskottet är detta fantastiska konserthus som är byggt speciellt för piporgeln som förflyttades från kyrkan.

Orgelkonserthuset

På något sätt blir jag känslomässigt förflyttad tillbaka till min uppväxt i Avesta när det gäller satsningen på kultur i Chelyabinsk. Naturligtvis går det inte att jämföra Avesta som på den tiden hade cirka sextontusen innevånare med denna miljonstad, vad gäller storleken på kulturutbudet. Idéerna och tankarna bakom är nog förmodligen densamma.

Denna saxofonspelande groda som på bilden har stadsorganisten och festivalgeneralen Vladimir Khomyakov som sällskap, är placerad utanför orgelkonserthuset och har fått smeknamnet ”The frog Håkan”.

Efter den sista konserten Guggen Hedrénius år 2008 gjorde med åttamannabandet ”Västkuståtten”, besatt med musiker från Göteborg, förerade han sin musik till mig med orden ”Ta nu den här musiken Håkan och för den vidare”. Efter att Gugges musik, under många år, blev ligande i min källare, startar jag detta år gruppen ”Blues & Swing Crew”, med besättningen Martin Barkstedt trumpet, Lars-Göran Dimle trombon, Håkan Lewin altsax, Rune Leander tenorsax, Janne Forslund barytonsax, Tommy Kotter piano, Peter Jansson bas, samt Jon-Erik Björänge trummor. Vi spelade några Ballroom eftermiddagar på Brewhouse i Göteborg med Ulf Sarnér som sångsolist, samt två jazzklubbskonserter i Alingsås och Borås. Vid konserterna i Alingsås och Borås var bandet förstärkt med vår svenska ”Blues Shouter” Claes Jansson.

<https://youtu.be/2iqJWNUM7Fw>

År 2019 firade Avesta, där jag är född och uppvuxen, 100-årsjubileum som stad. För att beskriva stadens musikliv, producerades en dubbel CD med olika musikstilar, musikgrupper och musiker som är och har varit verksamma i staden genom åren. Jag finns representerad på denna skiva med gruppen Excursion.

År 2020

Detta år slår Coronapandemin till med full kraft och all planerad verksamhet ställs in. Jag planerar dock för att när tiden är mogen, komma tillbaka med full kraft med bl.a. programmet Mr. Blues.

Mr Blues
Presents
music expressing Love and Peace

www.lewinhakan.se
lewinhakan@gmail.com
Tel: +46(0)703 170029

Are you in need of a hard swinging bluesy music? I have my Hammond trio available, or if you have access to a working rhythm group. Get in touch! My repertoire is built up with some of the best songs by Hank Crawford, Duke Ellington, Billy Strayhorn and others. If you have an audience who likes this type of music, I'm sure they will "go nuts". The music will be performed in an atmosphere of community, peace and love!

Den 20 november trotsar dock Ulf Sarner, Johannes Landgren och jag Coronapandemin genom att i Stensjökyrkan i Mölndal, göra en inspelning av den svenska basisten och kompositören Kurt Lindgrens tonsättning av Martin Luther Kings tal "I Have A Dream".

Detta lilla musikstycke får vara vårt och Music Against Violence

Sweden's ställningstagande för alla som kämpar för en humanitär värld, för alla människors lika värde och rättigheter, bl.a. Black Lives Matter-rörelsen.

<https://youtu.be/KwZjd9xkWPQ>

År 2021

https://www.youtube.com/watch?v=xw9W6N91p_0

Sångaren Ulf Sarner producerade en video den 25 mars 2021 med Duke Ellington/Billy Strayhorn's komposition Satin Doll, med text av Johnny Mercer.

Jag hade, tillsammans med pianisten Simon Westman, basisten Magnus Bergström samt trum-

slagaren Henrik Wartel, glädjen att delta vid denna inspelning som gjordes på jazzklubben Brötz i Göteborg. Ljudtekniker var Sven Jansson.

För övrigt är detta år, på grund av pandemin, så gott som helt tomt på möjligheter att spela inför publik. Johannes och jag spelar dock en duo-konsert i en så gott som fullsatt Bromma kyrka den 19 augusti. Avsaknaden av att spela inför publik under lång tid, gjorde att jag faktiskt kände mig mycket nervös inför detta framträdande.

Planerna på att starta gruppen Mr. Blues, som musikaliskt skulle påminna om Lewin-Jutterström Bop & Blues Crew, som vi hade så stora framgångar med på 90-talet, finns fortfarande i mitt bakhuvud.

Ett försök att starta en Göteborgs-baserad trio misslyckas, varför jag vänder mina blickar mot Stockholm.

Jag kontakter min gamla kompis basisten Hasse Larsson, som för övrigt ingick i Lewin-Jutterström Bop & Blues Crew. Han tänder på idén och förarbetet med att leta lämpliga musiker m.m. startar.

År 2022

År 2022 börjar restriktionerna vad gäller Corona-pandemin att lätta och vi får några efterfrågningar om konserter inför publik.

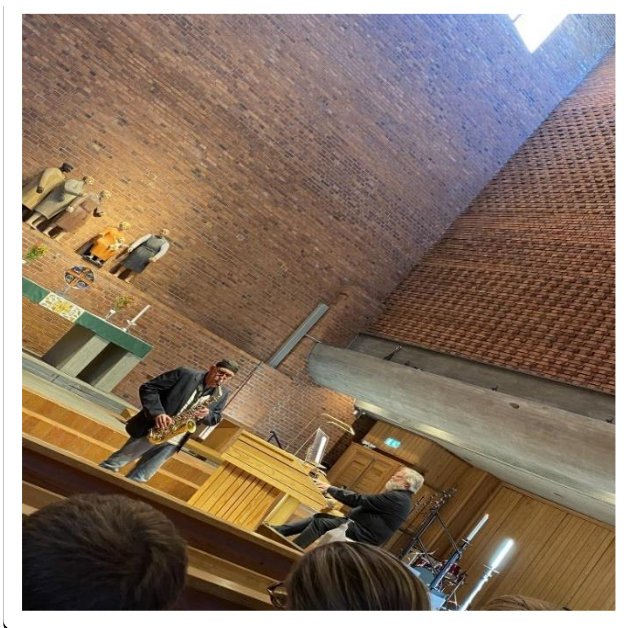
Vi spelar trio-konserten "I Have a Dream" den 1 feb. i Annedalskyrkan, Göteborg, 19 mars besöker vi Skövde kyrka och den 20 mars Björketorps kyrka.

Den 8 maj anordnas en välgörenhets konsert till förmån för Ukrainas kulturarbetare i Höganäs kyrka. Vi ingår som en programpunkt i denna konsert, som lyckas få ett överskott på drygt 100 000 SEK.

Konserterna framförs av: Ulf Sarner sång och resitation, Håkan Lewin altsaxofon och Johannes Landgren klaviatur.

Den 19 september står vi för musiken på Alingsås Jazzklubb. Gruppen kallar vi för "Just Standards" och bestod av: Ulf Sarner sång, Håkan Lewin altsax, Simon Westman klaviatur, Magnus Bergström bas och Henrik Walter trummor.

Lewin-Landgren Duo ingår den 7 maj som en programpunkt i Kalmar Domkyrkas musikfestival, 28 juli spelar vi i Allhelgonakyrkan i Lund, den 28 sep. besöks Söderleds-kyrkan i Farsta samt den 12 nov. Klosters kyrka i Eskilstuna.

Söderleds kyrkan i Farsta.

Parallellt med ovanstående pågår planeringen med att starta upp gruppen "Mr Blues". Detta genererar många tågresor mellan Göteborg och Stockholm.

"MR. Blues"

Vi repeterar och fotar gruppen som består av: Håkan Lewin altsaxofon, Kettil Medelius klaviatur, Hasse Larsson bas och Jonas "Wasa" Backman trummor.

Vår fotograf Mikko Paavola lyckades få till, i mitt tycke, några riktigt bra bilder på gruppen!

Fr.v. Jonas "Wasa" Backman, Hasse Larsson, Håkan Lewin och Kettil Medelius.

Den 3 maj var vi mogna att banda några låtar för en demo, som skall bifogas reklamaterialet till tänkta arrangörer. Som inspelningstekniker hade vi anlitat min kompis John Högman, som kom till vår repetitionslokal vid Odenplan med sin utrustning.

Så här blev resultatet:

Don't cry Baby

Are you in need of a hard swinging bluesy Music?
Our repertoire is built up with some of the best songs by Hank Crawford, Duke Ellington, Billy Strayhorn and others. If you have an audience who
likes this type of music, we are sure they will "go nuts". The music will be performed in an atmosphere of community, peace and love!

<https://www.youtube.com/watch?v=jxsombpn8u0>

Sherri

<https://www.youtube.com/watch?v=WeU9IrfW6U>

Caravan

<https://www.youtube.com/watch?v=dO8wCz->

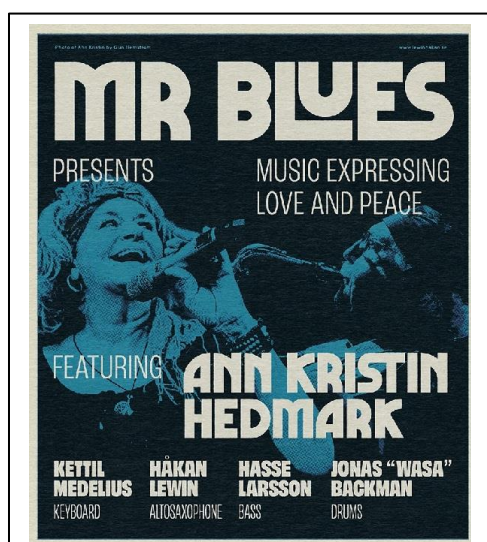
Vi knöt också sångsolisterna Ann Kristin Hedmark och Claes Janson till gruppen. Arrangörerna har alltså möjlighet att boka Mr. Blues som kvartett, eller tillsammans med Ann Kristin Hedmark och/eller Claes Janson.

Vi gör en smygpremiär den 25 oktober på Sundbybergs Jazzklubb i Stockholm. Ann Kristin var engagerad på klubben den kvällen och inbjöd mig som gäst. Konstellationen Mr. Blues featuring Ann Kristin Hedmark hade sitt första framträdande.

En längre turné med Mr. Blues feat. Ann Kristin Hedmark planeras till februari 2023.

Inför denna turné fortgår repetitions-arbetet, affischer är under framtagning av min vän Maria Kask, som levererar ett par fantastiska affischer. Kontakter med tänkta arrangörer intensifieras.

I slutet av år 2022 börjar konturerna av en längre turné i norra Sverige med Ann Kristin Hedmark som sångsolist att ta form.

År 2023

Första turnén med Mr. Blues feat. Ann Kristin Hedmark ser ut som följer: 15 feb. Stampen Stockholm, 20 feb. Jazzklubben i Sundasvall, 21 feb. Gamla Smedjan i Stocka, 22 feb Härnösands Jazzklubb, 23 feb. Jazzklubben Perdido i Örnsköldsvik, 25 feb. Piteå Jazz & Blues, 26 feb. Skellefteå jazzklubb. Vår turné avslutas i Borlänge på "House of Blues" den 27 februari.

Nedan några bilder från turnén.

Borlänge "House of Blues"

Sundsvalls Jazzklubb

Skellefteå Jazzklubb

Härnösands Jazzklubb

Den 13 maj är det dags för en konsert i Trollhättan. Arrangör för denna konsert är Trollhättans Jazzförening och vid denna konsert har vi Claes Janson med oss som sångsolist. Extra roligt med denna konsert var, att klubben hade publikrekord för tiden efter pandemin.

När Irene Sjöberg Lundin, en bekant och god vän till familjen, öppnade ett nytt galleri i Göteborg, träffade jag basisten Yasuhito Mori. Han hade gått i pension efter många år som basist i Bohuslän Big Band och tycktes trivas med tillvaron. Vi kom att tala om gamla minnen och det visade sig att vi hade en gemensam bekant, en klaviaturspelare som han träffade i Baku under en turné med Toots Thielemans. Denne klaviaturspelare visar sig vara min kompis Eldar Levgran, som idag, tillsammans med sin fru Erina, bor i Avesta och där dom båda arbetar som kyrkomusiker i Avesta - Grytnäs församling. Eldar och jag har vid flera tillfällen spelat tillsammans när jag besökt Avesta.

Detta möte utmynnar i att jag kontakter Eldar, som direkt lägger in oss som en programpunkt i Grytnäs kyrkas program, Musik i sommarkväll den 9 juli, under rubriken ”Two jazz ambassadors”.

